

Herran käden johdattama

Habakukin kaksi taulua

Jeff Pippenger

2012-10-16

Habakukin kaksi taulua 4/95

Minulle on varsin vaikeaa päästä läpi kahdeksasta sivusta muistiinpanoja noin tunnin esityksessä. Ja jos huomaatte, meillä on 20 sivua; siksi haluan vain ilmoittaa teille, etten aio lukea näitä muistiinpanoja. Aion lukea joitakin näistä tässä olevista katkelmista niiden vuoksi, jotka seuraavat LiveStreamin välityksellä ja voivat ladata muistiinpanot; sekä niiden vuoksi, jotka lopulta katsovat tämän DVD:ltä, jotta heillä olisi tämä tallenteessa itselleen, ellei heillä jo ennestään ole näitä artikkeleita saatavillaan. Käsittelimämme aihe on Habakukin kaksi taulua, ja tässä vaiheessa kaikki, mitä teemme, on pyrkimys osoittaa, että Ellen White oli yhtä mieltä niiden totuuksien kanssa, jotka ovat esitettyinä tässä vuoden 1843 kartassa.

Ne kolme ensimmäistä esitystä, jotka päätimme eilen, osoittivat, että Ellen White varhaiskirjoituksissa, sivulla 236, selvästi ja nimenomaisesti vahvistaa 2520-aikaprofetian päteväksi.

Puhuessaan ensimmäisestä pettymyksestä maaliskuussa 1844 hän sanoo, että pettymyksen jälkeen milleriitit jatkoivat Raamatun tutkimista, ja he havaitsivat, että sama todistusaineisto, joka oli johtanut heidät ennustamaan vuotta 1843 vuosille 2520, 2300 ja 1335, tunnistettiin silloin vuonna 1844 samaksi todistusaineistoksi, joka osoitti näiden profeetallisten ajanjaksojen päättyvän vuonna 1844. Ja olemme tarkastelleet, kuinka ainoat profeetalliset ajanjaksot, joista hän voi puhua, ovat nämä kaksi [viitaten vuoden 1843 taulukon lukuihin 2520 ja 2300], eivät 1335. Luku 1335 alkoi ajanlaskumme aikana; se päättyi vuonna 1843. Sen tähden hän antaa hyväksyntänsä käsitykselle 2520:stä ja 2300 vuoden profetiasta.

Ja sitten hän jatkoi edelleen sanoen, että tuona ajanjaksona, kun he alkoivat osoittaa todeksi, että kolme aikaprofetiää päättyi vuonna 1844, juuri tämä aiheutti sen vainon, joka ajoi milleriläiset ulos kirkosta. Niinpä ei ole sattumaa, että täällä maailman lopussa miehiä ja naisia vainotaan adventtikirkossa siksi, että he esittävät tiedon siitä, miksi 2520 päättyi vuonna 1844.

Herran käden johdattama

Niinpä siirrymme nyt toiseen aiheeseen, tähän aivan tähän [viitaten vuoden 1843 kartan kohtaan AD508]. Huomaatte, jos ette ole tarkastelleet näitä karttoja, että sisar White sanoo tästä vuoden 1843 kartasta: ”Minä näin, että Herra ohjasi tässä kartassa”, ja tästä vuoden 1850 kartasta hän sanoo, että Jumala oli mukana tämän kartan julkaisemisessa. Niinpä hän on kertonut meille, että Jumala oli osallisena kummankin näistä kartoista laatimisessa, ja se, miten ne on jäsennetty, oli inhimillisesti tarkoituksellista. Milleriläiset tekivät sen tarkoituksella, mutta se tapahtui Jumalan suunnitelman mukaisesti.

Täällä ylhäällä, vuodesta 677 eKr. siihen asti, minkä he uskoivat olevan vuosi 1843 jKr., tämä on se sarake [viitaten vuoden 1843 kaavion toiseen sarakkeeseen oikealla vasemmalla], joka määrittelee 2520:n, joka alkaa vuodesta 677 eKr. ja jonka he ajattelivat päättyvän vuonna 1843 jKr.

Ja he säilyttivät tämän havainnollisen kuvauksen vuoden 1850 kartassa, tästä [viitaten kolmanteen sarakkeeseen vasemmalta] 677 eKr.:sta tähän, vuoteen 1844 jKr. Tämä on 2520:n sarake, joka esiintyy molemmissa kartoissa.

Ja juuri näiden pylväiden keskellä on risti, kummassakin tapauksessa.

Ja aivan ristin alapuolella on viittaus jokapäiväiseen. Ja jokapäiväisen symboli, pakanuus, pakanallisen uskonnon juuri, on itsensä korottaminen; ja juuri tässä voidaan nähdä Herran käsi tässä, ei välttämättä ihmiskättä kummassakaan näistä tauluista.

Jotta sinulta ja minulta tai keneltä tahansa riistettäisiin itsensä korottaminen, meidän täytyy tulla ristin juurelle, mikä kuvastuu kummassakin näistä kaavioista. Tämä opetus on havainnollistettu.

Ja tietenkin, kun puhumme 2520:n sarakkeista, joiden keskellä on risti, tiedämme, että Danielin 9. luvun täyttymyksessä, kun Kristus tuli vahvistamaan liiton monien kanssa yhdeksi viikoksi, tuo yksi viikko vastaa 2520 päivää, ja tuon viikon puolivälissä Hänet ristiinnaulittiin. Niinpä näiden sarakkeiden keskellä jokaisessa näistä kaavioista näemme ristin, ja ne viittaavat siihen 2520 päivään, jonka ajan Kristus vahvisti liiton monien kanssa.

Nyt siis otamme käsiteltäväksemme jokapäiväisen uhrin sekä sen, että Ellen White on antanut sille hyväksyntänsä.

23. syyskuuta Herra näytti minulle, että Hän oli ojentanut kätensä toisen kerran saadakseen takaisin kansansa jäännöksen, ja että ponnistukset on kaksinkertaistettava tänä kokoamisen aikana. Hajottamisen aikana Israelia lyötiin ja revittiin, mutta nyt kokoamisen aikana Jumala parantaa ja sitoo kansansa haavat. Hajottamisen aikana totuuden levittämiseksi tehdyt ponnistelut vaikuttivat vain vähän, saivat aikaan vain vähän tai eivät mitään; mutta kokoamisen aikana, kun Jumala on ryhtynyt kokoamaan kansaansa, ponnistelut totuuden levittämiseksi saavuttavat tarkoitetun vaikutuksensa. Kaikkien tulee olla yksimielisiä ja innokkaita työssä. Minulle näytettiin, että oli väärin kenenkään vedota hajottamisen aikaan esimerkkeinä, joiden tulisi nyt hallita meitä kokoamisen aikana; sillä jos Jumala ei tekisi meille nyt enempää kuin Hän teki silloin, Israelia ei koskaan koottaisi. Minulle on näytetty, että vuoden 1843 kartta oli Herran käden ohjaama ja ettei sitä tulisi muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan; että Hänen kätensä oli niiden yllä ja katki virheen eräissä luvuissa, niin ettei kukaan voinut sitä nähdä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.

Sitten näin —jokapäiväisestä' (Daniel 8:12) nähden, että sana —uhri' on lisätty ihmisen viisaudessa eikä kuulu tekstiin, ja että Herra antoi siitä oikean käsityksen niille, jotka julistivat tuomion hetken huutoa. Kun vallitsi yksimielisyyys ennen vuotta 1844, miltei kaikki olivat yksimielisiä —jokapäiväisen' oikeasta käsityksestä; mutta vuoden 1844 jälkeen vallinneessa sekasorrossa on omaksuttu muita näkemyksiä, ja pimeys ja hämmennys ovat seuranneet. Aika

ei ole ollut koetinkysymys vuoden 1844 jälkeen, eikä se tule milloinkaan enää olemaan koetinkysymys.

Herra on näyttänyt minulle, että kolmannen enkelin sanoman täytyy mennä eteenpäin ja että se on julistettava Herran hajallaan oleville lapsille, mutta sitä ei saa ripustaa aikaan. Näin, että jotkut joutuivat väärän kiihoituksen valtaan, joka syntyi ajan saarnaamisesta; mutta kolmannen enkelin sanoma on voimallisempi kuin aika voi olla. Näin, että tämä sanoma voi seistä omalla perustuksellaan eikä tarvitse aikaa sitä vahvistamaan; ja että se menee eteenpäin väkevässä voimassa, tekee työnsä, ja se saatetaan nopeasti päätökseen vanhurskaudessa.

Sitten huomioni kiinnitettiin muutamiin, jotka ovat siinä suuressa harhassa, että uskovat velvollisuudekseen mennä Vanhaan Jerusalemiin ja ajattelevat, että heillä on siellä tehtävä suoritettavanaan ennen kuin Herra tulee. Tällainen näkemys on omiaan kääntämään mielen ja kiinnostuksen pois Herran nykyisestä työstä, kolmannen enkelin sanoman alaisuudessa; sillä ne, jotka ajattelevat vielä menevänsä Jerusalemiin, pitävät mielensä siellä, ja heidän varansa pidätetään nykyisen totuuden asian hyväksi käytettävistä, jotta he itse ja muut pääsisivät sinne. Minulle näytettiin, ettei sellainen lähetystehtävä saisi aikaan mitään todellista hyvää, että menisi kauan, ennen kuin saataisiin edes hyvin harvat juutalaiset uskomaan Kristuksen ensimmäiseen tulemukseen, ja vielä paljon vähemmän Hänen toiseen tulemiseensa. Minulle näytettiin, että Saatana oli tässä asiassa suuresti pettänyt joitakuita ja että heidän ympärillään kaikkialla tässä maassa olevia sieluja voitaisiin heidän avullaan auttaa ja johdattaa pitämään Jumalan käskyt, mutta he jättivät heidät menehtymään. Minulle näytettiin myös, ettei Vanhaa Jerusalemiä koskaan jälleen rakennettaisi ja että Saatana teki kaikkensa johdattaakseen Herran lasten mielet näihin asioihin nyt, kokoamisen aikana, estääkseen heitä suuntaamasta koko kiinnostustaan Herran nykyiseen työhön ja saadakseen heidät laiminlyömään Herran päivän välttämättömän valmistautumisen.” Early Writings, 74–76.

Muutamia seikkoja, jotka aiomme osoittaa, on se, että meillä on katkelma teoksesta Early Writings, sivu 74. Olemme käsitelleet tätä aiemmin. Monia niistä asioista, joita tässä esityksessä tulemme käsittelemään, olemme käsitelleet ennenkin; mutta useimmat meistä eivät ymmärrä, että tämä katkelma teoksessa Early Writings kävi läpi kehitysvaiheita. Siinä muodossa kuin se on kirjassa Early Writings, ihmiset käyttävät sitä, mitä Early Writingsissa on, esittääkseen totuuden väärin. Mutta jos palataan alkuperäisiin lähdeasiakirjoihin, heidän perustelunsa totuuden vääristelylle poistuu.

Niinpä tästä voidaan sanoa paljonkin. Aion kuitenkin tuoda esiin vain pari seikkaa, koska käsittelemme tässä jokapäiväistä. Mutta tässä teoksen Early Writings kohdassa pyytäisin teitä kiinnittämään huomiota aivan kahteen ensimmäiseen ajatukseen, syyskuun 23. päivään.

Selvä. Syyskuun 23. päivä, ellette tunne sitä, voitte merkitä siihen vuoden 1850; 23. syyskuuta 1850. Tällä on vaikutusta siihen, miten Päivittäinen ymmärretään oikein.

Ensimmäisen kappaleen loppu on lausuma, jota olemme jo käsitelleet täällä viime päivien aikana: ”Minulle on näytetty, että vuoden 1843 kartta oli Herran käden ohjaama eikä sitä tule muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan; että Hänen kätensä oli joidenkin lukujen yllä ja peitti erään virheen, niin ettei kukaan voinut nähdä sitä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.”

Toisessa kappaleessa sanotaan: ”Sitten näin —jokapäiväiseen’ nähden (Daniel 8:12) . . .” Nyt haluan, että vain talletatte muistiinne — palaamme tähän epäilemättä myöhemmin, jos Herra suo — että kun Jokapäiväinen esitetään vuoden 1843 taulussa, juuri tässä, siinä sanotaan: ”jokapäiväisen pois ottaminen”; siinä sanotaan: ”Daniel 12:11 ja 12.” Vuoden 1850 taulussa, kun siinä käsitellään Jokapäiväistä, siinä sanotaan: ”pakanallinen valta tai kun jokapäiväinen otetaan pois, Daniel 11:31.” Näin ollen näissä kahdessa taulussa painotus, jonka ne osoittavat Daniel 11:31:stä ja Daniel 12:11:stä, on Jokapäiväisen pois ottaminen. Selvä?

Ja Danielin 11:31:ssä ja Danielin 12:11:ssä heprean sana, joka on käännetty ilmauksella ”ottaa pois”, on sur, ja se merkitsee ”ottaa pois”; se merkitsee ”poistaa”.

Mutta Danielin kirjan 8. luvun 11. jakeessa, jossa sanotaan, että jokapäiväinen uhri otetaan pois, käytetään eri heprean sanaa. Se on rum, ja se merkitsee ”nostaa ylös ja korottaa”.

Niinpä William Miller käytti Crudenin konkordanssia, eikä Crudenin konkordanssi anna mitään näkemystä hepreaksi tai kreikaksi. Näin Herra johti milleriläisiä; sillä niistä kolmesta kohdasta, joissa Jatkuvaan viitataan Danielin kirjassa, nimittäin Danielin 8. luvussa, Danielin 11. luvussa ja Danielin 12. luvussa, luvuissa 11 ja 12 se heprean sana, joka on käännetty sanoilla ”otetaan pois”, merkitsee ”ottaa pois”. Ja juuri tätä he korostavat näissä tauluissa: kun pakanuus otettiin pois, 1290:n ja 1335:n profetiat alkaisivat.

Mutta Danielin 8. luvussa, kun Jatkuva otetaan pois, siinä ei puhuta poistamisesta; siinä puhutaan siitä, että pakanuuden uskonto korotetaan ja ylistetään. Niinpä milleriläiset ymmärsivät sen oikein. He viittasivat niihin kahteen Danielin kirjan lukuun, joissa puhutaan Jatkuvan pois ottamisesta.

Mutta tässä teoksessa Varhaiset kirjoitukset, ja kun palaamme alkuperäisiin lähdeasiakirjoihin, tulette näkemään tässä luvussa, että alun perin tätä viittausta Danielin kirjan 8:12:een ei ole siinä. En tiedä, sanoiko Ellen White heille vuonna 1882, kun he painattivat Varhaiset kirjoitukset, että se tuli sisällyttää siihen, vai lisäsikö sen joku toimittajista. Se ei uhkaa minua, koska siinä ei puhuta pois ottamisesta tässä.

Toisessa kappaleessa sanotaan: ”Sitten näin —päivittäisen’ (Daniel 8:12) yhteydessä, että sana —uhri’ on lisätty inhimillisen viisauden nojalla eikä kuulu tekstiin, ja että Herra antoi siitä oikean näkemyksen niille, jotka julistivat tuomion hetken huutoa.”

Muutamia vuosia sitten meillä oli Saksassa kokous eräiden Saksan huomattavien pastorien ja joidenkin saksalaisten seminaariopettajien kanssa, jossa minä esitin tämän sanoman, ja he heittivät kivensä sitä vastaan.

Ja siellä oli eräs pastori Italiasta, ja hän esitti yhden tämän jakeen yhteydessä käytetyistä mielettömistä väitteistä. Ja mitä hän sanoi, oli tämä — ja „jokapäiväisestä” esitetään useita mielettömiä väitteitä, joten tätä mielettömän väitteen muotoa tapaa usein, ja me kirjaamme sen tähän. Siinä sanotaan: ”Sitten näin „jokapäiväiseen’ (Daniel 8:12) liittyen, että sana „uhri’ oli lisätty ihmisen viisaudella eikä kuulu tekstiin, ja että Herra antoi siitä oikean näkemyksen niille, jotka julistivat tuomion hetken huutoa.” Tässä on se mieletön väite: He sanovat, ettei Ellen White tässä puolla „jokapäiväistä”; hän puolltaa pioneerien käsitystä, jonka mukaan sana uhri lisättiin

inhimillisen viisauden toimesta eikä kuulu tekstiin. Selvä? Niinpä tämä italialainen pastori esittää tämän väitteen.

Ja minä sanoin: ”No niin, selittäkää minulle seuraava lause, pastori.”

Seuraava lause sanoo: ”Kun vallitsi yksimielisyys, ennen vuotta 1844, miltei kaikki olivat yksimielisiä oikeasta näkemyksestä koskien ’jokapäiväistä’; . . .” Tässä ei ole kyse oikeasta näkemyksestä siitä, että sana uhri olisi lisätty inhimillisen viisauden perusteella. Ellen White tässä — ja tämä on vaikea asia, tämä on vaikea asia niille ihmisille, jotka Adventismissa tänä päivänä kieltäytyvät kuulemasta ja kieltäytyvät näkemästä. Tämän kappaleen vuoksi on luultavasti useampi teologi menettänyt pelastuksensa kuin minkään muun Profetian Hengen kappaleen vuoksi. En liioittele; luulen, että se on luultavasti totta.

1900-luvun alkupuolella, kun väärää näkemystä jokapäiväisestä alettiin tuoda adventismiin, jokainen, joka taisteli siitä kysymyksen kummallakin puolella, tiesi taistelevansa tästä kappaleesta. Kun Stephen Haskell tuli puolustamaan tienraivaajien näkemystä, jonka mukaan jokapäiväinen oli pakanuus, mitä hän teki? Hän painatti uudelleen tämän vuoden 1843 kartan ja sijoitti tämän kappaleen sen alaosaan. Tämä kappale on siis kiistan keskipiste, ja juuri tässä monet, monet miehet ovat kaatuneet oman miekkansa terään ja kuolleet.

Niinpä vähintäänkin sillä tasolla, jonka haluan teidän tässä näkevän, koska teillä on miehiä kuten viime aikoina Steve Wohlberg White Horse Ministriesistä, joka on vastustanut tätä sanomaa. Ja yksi hänen väitteistään on: ”No, Ellen Whitella ei koskaan ollut kantaa jokapäiväiseen, joten minullakaan ei tarvitse olla”, mikä oli aivan perin pohjin mieletön kanta. Mutta vaikka myöntäisimmekin hänelle sen mahdollisuuden, ettei Ellen Whitella ollut siitä kantaa, mitä hän tässä lainauksessa sanoo? Hän sanoo, että tienraivaajilla oli siitä oikea näkemys. Vaikka hän ei itse olisi tiennyt, mitä se oli, tässä hän kuitenkin sanoo, että on olemassa oikea näkemys, mikä merkitsee, että on olemassa väärä näkemys, ehkä useitakin väriä näkemyksiä.

Teillä on Vance Ferrellin kaltaisia miehiä. Vance Ferrell; ihmiset luottavat Vance Ferrellin profeetallisiin tulkintoihin, enkä tiedä miksi. Vance Ferrell ei ole ainoa, mutta hän on yksi niistä miehistä, jotka sanovat, että jatkuva tarkoittaa sekä pakanuutta että Kristuksen palvelutyötä pyhäkössä. Selvä? Hän sanoo, että tämä symboli edustaa sekä Saatanaa että Kristusta.

Millaista arvostelukykä tuollainen päättely ilmentää?

Hyvä on, sisar White, riippumatta siitä, mitä „jokapäiväinen” tässä edustaa, hän sanoo, että siitä on olemassa oikea näkemys. Siitä lähtökohdasta voimme ainakin olla tässä yhtä mieltä, eikö niin?

”Sitten minä näin „jokapäiväiseen” nähden (Daniel 8:12), että sana „uhri” on lisätty ihmisen viisaudella eikä kuulu tekstiin, ja että Herra antoi siitä oikean käsityksen niille, jotka julistivat tuomion hetken huudon. Kun yksimielisyys vallitsi ennen vuotta 1844, lähes kaikki olivat yksimielisiä „jokapäiväisen” oikeasta käsityksestä; mutta vuoden 1844 jälkeisessä sekavuudessa on omaksuttu muita näkemyksiä,”

Tämän minä sanoin italialaiselle pastorille. Sanoin: ”Hyvä on. Voitteko antaa minulle historiallisia viitteitä siitä, että vuoden 1844 jälkeen olisi omaksuttu muita näkemyksiä sanasta uhri?”

Ja hän ikään kuin vetäytyi siitä tässä vaiheessa.

Vuoden 1844 jälkeen on omaksuttu muitakin näkemyksiä jokapäiväisestä, ja mitä ne ovat saaneet aikaan? Pimeyttä ja sekasortoa.

Alleviivatkaa ilmaus "pimeys ja sekavuus", sillä kun sisar White puhuu edelleen jokapäiväisestä, hän puhuu pimeydestä ja sekavuudesta, ja me aiomme tänä aamuna osoittaa teille joitakin niistä.

Ottakaa väärä käsitys jokapäiväisestä, ja se synnyttää pimeyttä ja hämmennystä.

Aika ei ole ollut koetus vuoden 1844 jälkeen, eikä se tule milloinkaan enää olemaan koetus.

Niinpä tämän tässä näkyvän jokapäiväisen yhteydessä tämä on se perustelu. Tämä on se nykyinen perustelu; tämä on se perustelu, jonka Ellen Whiten poika esitti. Toisetkin esittivät sen, mutta hän on se, joka vei sen adventismin historiallisten asiakirjojen piiriin. Sen mukaan, kun luette tämän kohdan, teidän on ymmärrettävä ajan asettamisen asiayhteys.

—„S-au îmbrățișat alte concepții” — cu privire la Jertfa necurmată — „iar întinericul și confuzia au urmat. Timpul nu a mai fost o probă din 1844 și nu va mai fi niciodată o probă.

Herra on näyttänyt minulle, että kolmannen enkelin sanoman täytyy mennä eteenpäin ja sitä on julistettava Herran hajallaan oleville lapsille, mutta sitä ei saa ripustaa aikaan.

Näetkö, miksi Willy White sanoo, että meidän täytyy nähdä ajanmäärittelyn asiayhteys?

Siinä puhutaan siitä sekavuudesta, jonka väärät näkemykset jokapäiväisestä aiheuttivat; aika ei ole ollut koetinkysymys; ja sitten on kappale ajan asettamisesta.

Hyvä on, tämä teidän on ymmärrettävä: tämä ajanmääritystä koskeva kappale ei ollut alkuperäisessä lähdeasiakirjassa; ja lausetta, jonka mukaan aikaa koskeva asia ei ole ollut koetinkysymys, on muutettu. Se esittää väärin Ellen Whiten alkuperäisen ajatuksen. Hän ei liittänyt mitään ajanmääritystä koskevaa Päivittäiseen. Tätä haluamme tarkastella tänä aamuna.

Niinpä, kuten sanoin, emme aio lukea kaikkia näitä sivuja. Aion vain huolehtia siitä, että ne ovat hallussanne, jotta voitte koetella sen, mitä sanon; sillä ihmisenä on mahdollista, että johdan teitä harhaan.

Arthur White — ”Ajankohdan asettamisen asiayhteys”

Vanhan näkemyksen kannattajat pitivät tämän lausunnon sanamuotoa [Early Writings, 74–75.] taivaan hyväksyntänä sille käsitykselle jokapäiväisestä, jota Miller kannatti ja jonka Uriah Smith myöhemmin omaksui.

Arthur White, Willy Whiten poika, Ellen Whiten historiaa käsittelevässä kuusiosaisessa teossarjassaan puhuessaan isänsä kannasta, jossa tämä hylkäsi oikean käsityksen jokapäiväisestä,

sanoo teoksessa EGW, osa 6, sivulla 252,

”Vanhan näkemyksen puolustajat” — joiden mukaan jokapäiväinen tarkoitti pakanuutta — ”pitivät tämän lausunnon [Early Writings, 74–75.] sanamuotoa taivaan vahvistuksena sille näkemykselle jokapäiväisestä, jota Miller kannatti ja jonka Uriah Smith myöhemmin toisti.”

Jos Arthur White olisi aikonut olla aito ja täsmällinen historiankirjoittaja, tiedätekö, mitä hänen olisi pitänyt sanoa siinä kohden? Hänen olisi vain pitänyt lisätä siihen yksi sana; mutta tässä kohden Arthur White epäonnistui. Hänen olisi pitänyt sanoa: ”Vanhan näkemyksen kannattajat pitivät [oikein] kiinni siitä, että tämän lausunnon sanamuoto — pitivät kiinni siitä, että tämän lausunnon sanamuoto [Early Writings, 74–75.] — antoi taivaan hyväksynnän päivittäistä koskevalle näkemykselle, jota Miller kannatti ja jonka Uriah Smith myöhemmin toisti.”

Mutta hän ei esitä sitä siinä oikein. Hän vain sanoo sen, mitä he pitävät yllä, ikään kuin olisi olemassa mahdollisuus, että he pitäisivät yllä väärää kantaa. Mutta näin ei ollut; heidän kantansa oli oikea.

—”Uuden näkemyksen kannattajat” — hänen isänsä Willy, A. G. Daniells, W. W. Prescott, enkä mene siihen nyt tarkemmin — ”katsoivat, että lausuma oli ymmärrettävä asiayhteydessään — ajanmäärityksen asiayhteydessä.”

Olemme juuri kertoneet teille heidän väitteensä teoksessa Early Writings, sivulla 74.

—”Uuden näkemyksen kannattajat katsoivat, että lausuma oli ymmärrettävä asiayhteydessään — ajanmäärittelyn asiayhteydessä. Ellen Whiten toistuvat lausunnot: ’Minulla ei ole valoa tästä kohdasta’ (Letter 226, 1908) ja ’En kykene selvästi määrittelemään niitä kohtia, joita kysymyksenasettelu koskee’ (Letter 250, 1908) sekä hänen kyvyttömyytensä esittää täsmällinen lausunto, kun kysymystä hänelle painokkaasti esitettiin, näyttivät tukevan heidän johtopäätöstään. He olivat myös varmoja siitä, etteivät Ellen Whiten välityksellä annetut sanomat olisi ristiriidassa historian selvästi vahvistamien tapahtumien kanssa.” Arthur White, EGW, osa 6, 252.

Alkuperäinen versio — Review and Herald, 1. marraskuuta 1850

Ja Early Writings, sivu 74, milloin se painettiin? Vuonna 1882; kirja Early Writings painettiin vuonna 1882.

Mutta se kohta, jota tarkastelemme teoksessa Early Writings, on alun perin julkaistu Review and Heraldissa 1. marraskuuta 1850, ja teillä on se muistiinpanoissanne. Ja se käsittää useita kappaleita, ja kuten olen sanonut, emme aio lukea niitä kaikkia.

Näemme neljä kappaletta sivulla 2 ja sitten neljä kappaletta sivulla 3:

Rakkaat veljet ja sisaret, tahdon esittää teille lyhyen kuvauksen siitä, mitä Herra on minulle viime aikoina näyssä osoittanut. Minulle näytettiin Jeesuksen ihanuus sekä se rakkaus, jota enkeleillä on toinen toistaan kohtaan. Enkeli sanoi: —Ettekö voi nähdä heidän rakkauttaan?— seuratkaa sitä. Juuri niin Jumalan kansan tulee rakastaa toinen toistaan. Mieluummin langetkoon syytös itsesi kuin veljen päälle. Näin, ettei sanomaa: —myykää, mitä teillä on, ja

antakaa almuja' ollut joidenkuiden taholta esitetty sen kirkkaassa valossa; ettei Vapahtajamme sanojen todellista tarkoitusta ollut selvästi esitetty. Näin, että myymisen tarkoitus ei ollut antaa niille, jotka kykenevät tekemään työtä ja elättämään itsensä, vaan levittää totuutta. On syntiä tukea ja hemmotella toimeettomuudessa niitä, jotka kykenevät tekemään työtä. Jotkut ovat olleet innokkaita osallistumaan kaikkiin kokouksiin, eivät kirkastakseen Jumalaa, vaan —leipien ja kalojen' tähden. Sellaisten olisi paljon parempi olla kotona tehden käsillään työtä, —sitä, mikä on hyvää', huolehtiakseen perheidensä tarpeista ja voidakseen antaa jotakin kalliin nykyisen totuuden asian tukemiseksi.

Näin, että jotkut olivat erehtyneet rukoillessaan sairaiden parantumista epäuskoisten läsnä ollessa. Jos joku keskuudessamme on sairas ja kutsuu seurakunnan vanhimmat rukoilemaan hänen puolestaan, Jaak. 5:14, 15:n mukaisesti, meidän tulee seurata Jeesuksen esimerkkiä. Hän käski epäuskoiset ulos huoneesta ja paransi sitten sairaan; samoin meidänkin tulee, rukoillessamme keskuudessamme olevien sairaiden puolesta, pyrkiä eroon niiden epäuskosta, joilla ei ole uskoa.

Sitten huomioni johdatettiin takaisin siihen aikaan, jolloin Jeesus vei opetuslapsensa erilleen, yläsaliin, ja pesi ensin heidän jalkansa ja antoi sitten heidän syödä murretusta leivästä kuvaamaan hänen murettua ruumistaan sekä viinipuun mehusta kuvaamaan hänen vuodatettua vertansa. Näin, että kaikkien tulisi toimia ymmärtäväisesti ja seurata Jeesuksen esimerkkiä näissä asioissa, ja että näitä toimituksia vietettäessä heidän tulisi olla mahdollisimman erillään epäuskoisista.

Sitten minulle näytettiin, että ne seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan sen jälkeen, kun Jeesus poistuu pyhäköstä. Enkeli sanoi: Jumalan ja Karitsan viha aiheuttaa jumalattomien tuhon eli kuoleman. Jumalan äänen kuuluessa pyhät ovat väkevät ja peljättävät kuin sotajoukko lippuineen; mutta silloin he eivät pane toimeen kirjoitettua tuomiota. Tuomion toimeenpano tapahtuu 1000 vuoden päätyessä.

Sen jälkeen kun pyhät on muutettu kuolemattomiksi ja temmattu yhdessä ylös ja he ovat saaneet harppunsa, kruununsa jne. sekä astuneet Pyhään Kaupunkiin, Jeesus ja pyhät istuutuvat tuomiolle. Kirjat avataan, elämän kirja ja kuoleman kirja; elämän kirja sisältää pyhien hyvät teot, ja kuoleman kirja sisältää jumalattomien pahat teot. Näitä kirjoja verrattiin lakikirjaan, Raamattuun, ja sen mukaan heidät tuomittiin. Pyhät, yksimielisinä Jeesuksen kanssa, langettavat tuomionsa jumalattomille kuolleille. Katso! sanoi enkeli, pyhät istuvat tuomiolla, yksimielisinä Jeesuksen kanssa, ja määräävät kullekin jumalattomista sen mukaan kuin he ovat ruumiissaan tehneet, ja heidän nimiensä kohdalle merkitään, mitä heidän on saatava tuomion täytäntöönpanossa. Tämän minä näin olevan pyhien työtä yhdessä Jeesuksen kanssa Pyhässä Kaupungissa ennen kuin se laskeutuu maan päälle, tuhannen vuoden aikana. Sitten tuhannen vuoden päätyessä Jeesus ja enkelit ja kaikki pyhät hänen kanssaan lähtevät Pyhästä Kaupungista, ja hänen laskeutuessaan heidän kanssaan maan päälle jumalattomat kuolleet herätetään, ja silloin juuri ne miehet, jotka —lävistivät hänet,' herätettyinä näkevät hänet kaukaa kaikessa hänen kirkkaudessaan, enkelit ja pyhät hänen kanssaan, ja vaikeroivat hänen tähtensä. He näkevät naulojen jäljet hänen käsissään ja jaloissaan sekä kohdan, johon he työnsivät keihään hänen kylkeensä. Naulojen ja keihään jäljet ovat silloin oleva hänen

kirkkautensa. Tuhannen vuoden päätyessä Jeesus asettuu Öllymäelle, ja vuori halkeaa kahtia, ja siitä tulee suuri tasanko, ja ne, jotka silloin pakenevat, ovat jumalattomat, jotka on juuri herätetty. Silloin Pyhä Kaupunki tulee alas ja asettuu tasangolle.

Silloin Saatana täyttää henkeensä ne jumalattomat, jotka on herätetty. Hän imartele heitä sillä, että Kaupungissa oleva sotajoukko on vähäinen ja että hänen sotajoukkonsa on suuri, ja että he voivat voittaa pyhät ja vallata Kaupungin. Sillä aikaa kun Saatana kokosi sotajoukkoaan, pyhät olivat Kaupungissa katsellen Jumalan paratiisin kauneutta ja kirkkautta. Jeesus oli heidän edellään ja johti heitä. Yhtäkkiä suloinen Vapahtaja oli poissa joukostamme; mutta pian kuulumme hänen sulaisen äänensä sanovan: —Tulkaa, te Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti.' Me kokoontuimme Jeesuksen ympärille, ja juuri kun hän sulki Kaupungin portit, kiros lausuttiin jumalattomien ylle. Portit suljettiin. Sitten pyhät käyttivät siipiään ja kohosivat Kaupungin muurin harjalle. Jeesus oli myös heidän kanssaan; hänen kruununsa loisti säteilevänä ja kirkkaana. Se oli kruunu kruunun sisällä, seitsemän lukumäärältään. Pyhien kruunut olivat puhtainta kultaa, tähdillä koristetut. Heidän kasvonsa loistivat kirkkaudesta, sillä he olivat Jeesuksen kuvan kaltaiset; ja kun he kohosivat ja siirtyivät kaikki yhdessä Kaupungin huipulle, minä olin haltioitunut näystä.

Sitten jumalattomat näkivät, mitä olivat menettäneet; ja Jumalasta lähti tuli heidän päällensä ja kulutti heidät. Tämä oli tuomion täytäntöönpano. Jumalattomat saivat silloin sen mukaan, mitä pyhät yhdessä Jeesuksen kanssa olivat heille määränneet 1000 vuoden aikana. Sama Jumalasta lähtenyt tuli, joka kulutti jumalattomat, puhdisti koko maan. Rikkonaiset, rosoiset vuoret sulivat kiivaassa helteessä, samoin ilmakehä, ja kaikki oljenkorret kuluivat loppuun. Sitten perintömme avautui edessämme loistavana ja kauniina, ja me perimme koko uudeksi tehdyn maan. Me kaikki huusimme suurella äänellä: Kunnia, Halleluja.

Näin myös, että paimenten tulee, ennen kuin he ryhtyvät puolustamaan mitään uutta tärkeää kohtaa, jonka he saattavat katsoa Raamatun tukevan, neuvotella niiden kanssa, joihin heillä on syytä luottaa, niiden kanssa, jotka ovat olleet mukana kaikissa sanomissa ja ovat lujia kaikessa nykyisessä totuudessa. Silloin paimenet ovat täydellisesti yksimielisiä, ja seurakunta tuntee paimenten yksimielisyyden. Näin menetteleminen, näin näin, estäisi onnettomat hajaannukset, eikä silloin olisi vaaraa, että kallisarvoinen lauma jakautuisi ja lampaat hajotettaisiin ilman paimenta."—

Ja sitten se päättyy vielä viiteen kappaleeseen, jotka olen sijoittanut teitä varten kehykseen, sillä nämä viisi artikkelista otettua kappaletta ovat ne, jotka tulevat päätymään teokseen Early Writings. Sen vuoksi näiden viiden viimeisen kappaleen ympärillä on kehys.

Syyskuun 23. päivänä Herra näytti minulle, että hän oli ojentanut kätensä toisen kerran pelastaakseen kansansa jäännöksen, ja että ponnistukset oli kaksinkertaistettava tänä kokoamisen aikana. Hajottamisen aikana Israelia lyötiin ja raadeltiin; mutta nyt kokoamisen aikana Jumala parantaa ja sitoo kansansa haavat. Hajottamisen aikana totuuden levittämiseksi tehdyt ponnistelut vaikuttivat vain vähän, saivat aikaan vain vähän tai eivät mitään; mutta kokoamisen aikana, kun Jumala on ryhtynyt kokoamaan kansaansa, totuuden levittämiseksi tehdyt ponnistelut saavuttavat tarkoitetun vaikutuksensa. Kaikkien tulee olla yksimielisiä ja

innokkaita tässä työssä. Minulle näytettiin, että oli häpeällistä, jos joku viittasi hajottamisen aikaan saadakseen siitä esimerkkejä, joiden mukaan meidän nyt kokoamisen aikana tulisi toimia; sillä jos Jumala ei tekisi meille nyt enempää kuin hän teki silloin, Israelia ei koskaan koottaisi. On yhtä välttämätöntä, että totuus julkaistaan lehdessä, kuin että sitä saarnataan.

Herra osoitti minulle, että vuoden 1843 taulu oli hänen kätensä ohjaama eikä mitään sen osaa tulisi muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin hän tahtoi niiden olevan. Että hänen kätensä oli joidenkin lukujen päällä ja peitti erehdyksen, niin ettei kukaan voinut sitä nähdä, ennen kuin hänen kätensä poistettiin.

Sitten minä näin ”jokapäiväisen” suhteen, että sana ”uhri” oli lisätty inhimillisen viisauden toimesta eikä kuulu tekstiin; ja että Herra antoi siitä oikean käsityksen niille, jotka esittivät tuomion hetken huudon. Kun vallitsi yhteys ennen vuotta 1844, lähes kaikki olivat yksimielisiä ”jokapäiväisen” oikeasta käsityksestä; mutta vuoden 1844 jälkeen, sekasorron vallitessa, on omaksuttu muita näkemyksiä, ja pimeys ja sekavuus ovat seuranneet.

Herra osoitti minulle, ettei aika ole ollut koetuksena vuoden 1844 jälkeen, eikä aika milloinkaan enää tule olemaan koetuksena.

Sitten huomioni kiinnitettiin joihinkin, jotka ovat siinä suuressa eksytyksessä, että pyhien tulee vielä mennä Vanhaan Jerusalemiin jne. ennen kuin Herra tulee. Tällainen näkemys on omiaan kääntämään mielen ja kiinnostuksen pois Jumalan nykyisestä työstä kolmannen enkelin sanoman aikana; sillä jos meidän on mentävä Jerusalemiin, silloin mielemme luonnollisesti suuntautuvat sinne, ja varamme pidätetään muista käyttötarkoituksista, jotta pyhät saataisiin Jerusalemiin. Minulle näytettiin, että syy siihen, miksi heidät on jätetty joutumaan tähän suureen eksytykseen, on se, etteivät he ole tunnustaneet eivätkä hylänneet erehdyksiään, joissa he ovat olleet useiden kuluneiden vuosien ajan.” Review and Herald, 1. marraskuuta 1850.

Näetkö ne? Tiedätkö, mistä minä puhun?

Hyvä on. Kun siirrymme näihin viiteen viimeiseen kappaleeseen, huomaatte, että alkutekstissä on joitakin seikkoja, jotka poikkeavat siitä, mitä löydätte teoksesta Early Writings, sivu 74.

YLEISÖSTÄ: Siis sanotteko, että nämä tässä laatikossa ovat alkuperäiset?

Nämä laatikossa olevat kohdat ovat tämän alkuperäisen artikkelin viisi viimeistä kappaletta, ja tämä laatikko ympäröi niitä. Nämä viisi kappaletta ovat ne, jotka lopulta päätyvät Early Writings -teoksen sivulle 74.

Mutta milloin tämä painettiin, milloin tämä kirjoitettiin? Marraskuussa 1850.

Niinpä olen lihavoinut ne kohdat, joita näistä viidestä kappaleesta tullaan muuttamaan. Tässä on tapahtuva eräänlainen muodonmuutos; sillä aivan lähitulevaisuudessa, vuonna 1851, tullaan painamaan kirja A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ja nämä kappaleet otetaan ja sijoitetaan teokseen A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White. Ja tästä [Review and Herald -lehden artikkelista, marraskuu 1850] teokseen A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White siirryttäessä näihin viiteen kappaleeseen

tehtiin joitakin vähäisiä toimituksellisia muutoksia. Ja sitten teoksesta A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White vuodelta 1851 teokseen Early Writings vuodelta 1882 siirryttäessä tehtiin vielä joitakin muita toimituksellisia muutoksia, ja juuri nämä toimitukselliset muutokset tekevät teoksen Early Writings sivusta 74 mutkikkaan.

Niinpä näissä viidessä kappaleessa, jotka alkuperäisessä käsikirjoituksessa päättyvät, ensimmäisessä kappaleessa: ”Syyskuun 23. päivänä Herra näytti minulle . . .”, se aiotaan muuttaa.

Seuraavissa kappaleissa: ”Sitten minä näin . . .”; ”Sitten minä näin . . .”; ”Herra näytti minulle . . .”; ja ”Sitten huomioni kiinnitettiin . . .”; nämä kohdat saavat joitakin vähäisiä tarkistuksia.

Esitetty kymmenen ensisijaista totuutta kolmessatoista kappaleessa

Mutta haluan, että näet näissä alkuperäisen artikkelin kolmessatoista kappaleessa, että hän on osoittanut kymmenen ensisijaista asiaa.

Ja nyt muistan, miksi nämä kohdat ovat lihavoituina. Ei siksi, että niitä aiottaisiin muuttaa. Tahdon korostaa teille jotakin, jos vain huomaatte, että näissä kolmessatoista kappaleessa hänelle näytettiin tämä . . . , hänelle näytettiin tämä . . . , hänelle näytettiin tämä . . . , hänelle näytettiin tämä. Ja kun hänelle oli näytetty yksi asia, sen jälkeen kun hän on kertonut meille siitä, hänelle näytetään jotakin, mikä ei välttämättä liity siihen, mitä hänelle juuri oli näytetty: ”Minulle näytettiin tämä . . . ; minulle näytettiin tämä . . . ; minulle näytettiin tämä”

Voit tarkistaa asian ja lukea sen itse, mutta hänelle näytettiin näissä kolmessatoista kappaleessa kymmenen ensisijaista totuutta.

Tässä on se, mitä hänelle näytettiin. Hänelle näytettiin Jumalan rakkaudesta, uhrilahjoista, rukouksesta sairaiden puolesta, ehtoollispuolesta, tuhatvuotiskauteen liittyvistä seitsemästä viimeisestä vitsauksesta, uudesta valosta, vuoden 1844 jälkeisestä kokoamisesta, julkaisutyöstä, vuoden 1843 kartasta, ”päivittäisestä”, ”ajasta” koetuksena sekä pyhiinvaelluksista Jerusalemiin. Ja jos luette sen huolellisesti, tämä ei ole ajatuksen kulkua. Tämä on hyvin selvästi: ”Minulle näytettiin tämä”, ja hän merkitsee muistiin sen, mitä hänelle näytettiin; ja hänelle näytettiin jotakin, mikä ei välttämättä liity siihen. Teidän täytyy nähdä tämä, sillä kun he alkavat vetää näitä kappaleita yhteen, he alkavat muodostaa ajatuksen, että hän sanoo jotakin, mitä hän ei todellisuudessa sanonut.

Review and Herald, 1. marraskuuta 1850

Hyvä on. Huomatkaa ensimmäinen kappale niistä viidestä kappaleesta, joita tarkastelemme marraskuulta 1850.

Syyskuun 23. päivänä Herra osoitti minulle, että hän oli ojentanut kätensä toistamiseen kootakseen kansansa jäännöksen, ja että ponnistukset oli kaksinkertaistettava tänä kokoamisen aikana. Hajottamisen aikana Israelia lyötiin ja raadeltiin; mutta nyt kokoamisen aikana Jumala parantaa ja sitoo kansansa haavat. Hajottamisen aikana totuuden levittämiseksi tehdyt ponnistukset vaikuttivat vain vähän, saivat aikaan vain vähän tai eivät mitään; mutta kokoamisen aikana, kun Jumala on käynyt toimeen kootakseen kansansa, totuuden

levittämiseksi tehdyt ponnistukset saavuttavat aiotun vaikutuksensa. Kaikkien tulisi olla yksimielisiä ja innokkaita tässä työssä. Minulle näytettiin, että oli häpeällistä kenenkään vedota hajottamisen aikaan esimerkkeinä, joiden tulisi ohjata meitä nyt kokoamisen aikana; sillä ellei Jumala tee meille nyt enempää kuin hän teki silloin, Israelia ei koskaan koottaisi. On yhtä välttämätöntä, että totuus julkaistaan lehdessä, kuin että sitä saarnataan."—

Tuo kappaleen viimeinen virke kuuluu: "On yhtä välttämätöntä, että totuus julkaistaan lehdessä, kuin että sitä saarnataan." Hyvä on. Tämä ajatus aiotaan hylätä.

Toinen kappale niistä viidestä, joita tarkastelemme, siinä kohdassa, jossa sanotaan: "Herra näytti minulle", kuten näette, olen alleviivannut sen.

—"Herra osoitti minulle, että vuoden 1843 kaavio oli hänen kätensä ohjaama eikä mitään sen osaa tulisi muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin hän tahtoi niiden olevan. Että hänen kätensä oli joidenkin lukujen virheen yllä ja peitti sen, niin ettei kukaan voinut nähdä sitä, ennen kuin hänen kätensä poistettiin."—

Syy siihen, että olen alleviivannut jotakin näissä neljässä kappaleessa sivun yläosassa, on se, että niihin tullaan tekemään toimituksellisia muutoksia, kun ne painetaan uudelleen teoksessa A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White vuonna 1851.

Selvä. "Herra näytti minulle" tullaan muuttamaan; "hänen kätensä kautta" tullaan muuttamaan, "ettei mitään sen osaa tulisi muuttaa" tullaan muuttamaan.

Sitten sivun seuraavassa lihavoidulla tekstillä painetussa kappaleessa [neljäs kappale] sanotaan,

—"Herra osoitti minulle, ettei aika ole ollut koetus vuoden 1844 jälkeen eikä aika enää koskaan tule olemaan koetus."—

"Herra näytti minulle" — tämä aiotaan muuttaa. Se, mitä he aikovat tehdä seuraavana vuonna teoksessa A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, on se, että he ottavat tuon yhden virkkeen kappaleen ja yhdistävät sen edelliseen kappaleeseen. He muuttavat sen yhdeksi kappaleeksi.

Mutta myös silloin, kun sana tai sanat on lihavoitu, tulee olemaan eräitä muitakin tekstiasun muutoksia; ja annan teille esimerkin siitä, mitä tarkoitan.

Ja kolmannessa kappaleessa sanotaan,

—"Sitten minä näin —jokapäiväiseen' liittyen, että sana —uhri' oli lisätty inhimillisen viisauden perusteella eikä kuulu tekstiin; ja että Herra antoi siitä oikean käsityksen niille, jotka julistivat tuomion hetken huudon. Kun vallitsi yksimielisyys ennen vuotta 1844, lähes kaikki olivat yksimielisiä oikeasta käsityksestä koskien —jokapäiväistä'; mutta vuoden 1844 jälkeen, sekasorron vallitessa, on omaksuttu muita näkemyksiä, ja seurauksena on ollut pimeys ja hämmennys."—

Sitten sivun seuraavassa lihavoidulla tekstillä painetussa kappaleessa [neljännessä kappaleessa] sanotaan,

”Herra osoitti minulle, että aika ei ole ollut koetuksena vuoden 1844 jälkeen eikä aika koskaan enää tule olemaan koetuksena.” —

”Herra näytti minulle”, että se tullaan muuttamaan.

Seuraavana vuonna teoksessa *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* he aikovat ottaa tuon yhden virkkeen mittaisen kappaleen ja yhdistää sen edelliseen kappaleeseen. He aikovat tehdä siitä yhden kappaleen.

Ja he aikovat muuttaa ilmauksen ”Herra näytti minulle” muotoon ”Minulle myös näytettiin”. Selvää? He aikovat yhdistää nuo kaksi kappaletta yhdeksi kappaleeksi, ja he aikovat muuttaa sen vuonna 1851 muotoon: ”Minulle myös näytettiin”.

—”Sitten huomioni kiinnitettiin eräisiin, jotka ovat suuressa harhassa, että pyhien on vielä mentävä vanhaan Jerusalemiin jne. ennen kuin Herra tulee. Tällainen näkemys on omiaan kääntämään mielen ja kiinnostuksen pois Jumalan nykyisestä työstä, kolmannen enkelin sanoman alaisuudessa; sillä jos meidän on mentävä Jerusalemiin, silloin mieleemme suuntautuvat luonnollisesti sinne, ja varamme pidätetään muista käyttötarkoituksista, jotta pyhät saataisiin Jerusalemiin. Näin, että syy siihen, miksi heidän sallittiin joutua tähän suureen harhaan, on se, etteivät he ole tunnustaneet ja hyljänneet erehdyksiään, joissa he ovat olleet useiden menneiden vuosien ajan.” Review and Herald, November 1, 1850.

Mutta kun tulette teokseen Early Writings, tiedätkö, mitä he tekevät? He jättävät pois ilmauksen ”I was also shown”, jossa tässä yhdessä kappaleessa teoksessa Early Writings sanotaan: ”When union existed before 1844, nearly all were united on the correct view of the —Daily,’ but since 1844, in the confusion, other views have been embraced, and darkness and confusion has followed.” He jättivät pois sanat ”I was also shown”, ja seuraava lause on: ”time had not been a test since 1844.” Yhtäkkiä ette enää tiedä, että tämä ajatus siitä, ettei aika ollut ollut koetinkysymys vuoden 1844 jälkeen, on yksi niistä asioista, jotka hänelle erityisesti näytettiin. Uskotte, että tämä oli osa hänen valaansa Dailyä koskevassa asiassa, siinä väärässä näkemyksessä, joka tuotti sekasortoa.

Se ei ole alkuperäinen. Sinulla on alkuperäinen. Tarkista se.

Seuraava askel (toinen askel) — 1851 Luonnos Ellen G. Whiten kristillisestä kokemuksesta ja näkemyksestä

Sitten tämän alla on *A Sketch of the Christian Experience and View of Ellen G. White*, painettu vuonna 1851; ja teillä on erittely niistä muutoksista, jotka tapahtuivat, ja siinä on hyvin, hyvin merkittävä muutos.

23. syyskuuta Herra osoitti minulle, että hän oli ojentanut kätensä toistamiseen lunastaakseen kansansa jäännöksen ja että ponnistukset oli kaksinkertaistettava tänä kokoamisen aikana. Hajottamisen aikana Israelia lyötiin ja raadettiin; mutta nyt kokoamisen aikana Jumala parantaa ja sitoo kansansa haavat. Hajottamisen aikana totuuden levittämiseksi tehdyt ponnistukset vaikuttivat vain vähän, saivat aikaan vain vähän tai eivät mitään; mutta kokoamisen aikana, kun Jumala on

ryhtynyt kokoamaan kansaansa, ponnistuksilla totuuden levittämiseksi on niille tarkoitettu vaikutus. Kaikkien tulee olla yksimielisiä ja palavia työssä. Minulle näytettiin, että oli väärin, että kukaan viittaisi hajottamisen aikaan esimerkkeinä, joiden tulisi nyt ohjata meitä kokoamisen aikana; sillä jos Jumala ei tekisi meille nyt enempää kuin hän teki silloin, Israelia ei koskaan koottaisi. [Poistettu: On yhtä välttämätöntä, että totuus julkaistaan lehdessä, kuin että sitä saarnataan.] [Kappaleet yhdistetty] Olen nähnyt [aiemmin—"Herra osoitti minulle"], että vuoden 1843 taulukko oli Herran käden ohjaama [aiemmin—"hänen kätensä ohjaama"] ja ettei sitä tulisi muuttaa; [aiemmin—"mitään sen osaa ei tulisi muuttaa"] että luvut olivat sellaiset kuin hän tahtoi niiden olevan. Että hänen kätensä oli sen yllä ja peitti erään virheen joissakin luvuissa, niin ettei kukaan voinut nähdä sitä, ennen kuin hänen kätensä poistettiin.

Sitten minä näin —jokapäiväisestä' sen yhteydessä, että sana —uhri' on lisätty ihmisen viisaudessa eikä kuulu tekstiin; ja että Herra antoi siitä oikean käsityksen niille, jotka julistivat tuomion hetken huudon. Kun vallitsi yksimielisyys ennen vuotta 1844, miltei kaikki olivat yksimielisiä —jokapäiväisen' oikeasta käsityksestä; mutta vuoden 1844 jälkeen sekasorron keskellä on omaksuttu muita näkemyksiä, ja seurauksena ovat olleet pimeys ja hämmennys. [Kappaleet yhdistetty] Olen myös nähnyt [Aikaisemmin: —Herra näytti minulle'], ettei aika ole ollut koetus vuoden 1844 jälkeen eikä aika ole milloinkaan enää oleva koetus.]" A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Aika, joka ei liity kolmannen enkelin sanomaan

Ellen Whitella oli toinen näky kuin se näky, joka lopulta päätyi teokseen Early Writings. Hänellä oli useita näkyjä; mutta hänellä oli näky, jossa hänelle kerrottiin jotakin; hänelle sanottiin yksi kappale, ja hän kirjoitti sen muistiin.

"Herra on näyttänyt minulle, että kolmannen enkelin sanoman täytyy mennä eteenpäin ja sitä on julistettava Herran hajallaan oleville lapsille, eikä sitä tule ripustaa aikaan; sillä aika ei enää koskaan tule olemaan koetus. Minä näin, että jotkut olivat joutumassa väärän kiihtymyksen valtaan, joka nousi ajan saarnaamisesta; että kolmannen enkelin sanoma oli voimakkaampi kuin mitä aika voi olla. Minä näin, että tämä sanoma voi seistä omalla perustuksellaan eikä se tarvitse aikaa sitä vahvistamaan, ja että se on kulkeva eteenpäin väkevässä voimassa ja tekevä työnsä, ja se tullaan lyhentämään vanhurskaudessa." A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

Mistä hän siinä puhuu? Siitäkö, ettei meidän enää koskaan tulisi yhdistää Kolmannen Enkelin Sanomaa aikaan?

Aamen? Oletteko kanssani?

Mistä tämän löydät? Missä se sijaitsee?

YLEISÖSTÄ: (Ei vastausta.)

YLEISÖLLE: Luonnos kristillisestä kokemuksesta ja näkemyksistä.

Luonnos Ellen G. Whiten kristillisestä kokemuksesta ja näkemyksistä, sivu 48, sivu 48.

Hyvä on. Mistä löydämme sen kohdan, jota käsittelemme ja joka on peräisin Review and Heraldista, marraskuulta 1850; missä se sijaitsee teoksessa A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White? No, jos palaatte muistiinpanoissanne taaksepäin, se sijaitsee teoksessa A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, sivulla 61 ja sivulla 62.

Teillä on näky teoksessa *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, joka on merkitty sivulle 48; sitten teillä on se näky, joka lopulta päättyy teokseen *Early Writings*, sivuille 61 ja 62. Niitä erottaa 13 tai 14 sivua, eikö niin?

Ja mitä he aikovat tehdä, kun on kyse teoksesta Early Writings? He aikovat ottaa tämän kappaleen sivulta 48 ja sijoittaa sen välittömästi hänen sen toteamuksensa jälkeen, että aika ei enää ole koetus. He aikovat liittää kaksi näkyä yhteen.

Seuraatko, mitä tarkoitan?

MIES YLEISÖSSÄ: Kyllä.

Ymmärrätkö, mitä tarkoitan?

YLEISÖSSÄ PUHUTeltu YKsilö: (Vahvistus.)

Hyvä, sillä juuri sinun kohdallasi näen vähiten vahvistusta.

Viimeinen askel (kolmas askel) — Varhaisia kirjoituksia, 1882

Hyvä. Nyt palaan jälleen muistiinpanojesi sivulle 6; ja nyt sinulla on jälleen *Early Writings*.

”23. syyskuuta, . . . Minulle on näytetty, että vuoden 1843 kartta oli Herran käden ohjaama ja ettei sitä tullut muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan; että Hänen kätensä oli joidenkin lukujen yllä ja peitti erään virheen, niin ettei kukaan voinut sitä nähdä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.

Sitten minä näin „jokapäiväisen” yhteydessä (Daniel 8:12), että sana „uhri” on lisätty ihmisen viisaudessa eikä kuulu tekstiin, ja että Herra antoi siitä oikean käsityksen niille, jotka julistivat tuomion hetken huutoa. Kun vallitsi yksimielisyys ennen vuotta 1844, miltei kaikki olivat yksimielisiä „jokapäiväisen” oikeasta käsityksestä; mutta vuoden 1844 jälkeisessä sekavuudessa on omaksuttu muita näkemyksiä, ja seurauksena ovat olleet pimeys ja sekavuus. Aika ei ole ollut koetinkysymys vuoden 1844 jälkeen, eikä se tule enää koskaan olemaan koetinkysymys.

Herra on osoittanut minulle, että kolmannen enkelin sanoman täytyy mennä eteenpäin ja tulla julistetuksi Herran hajallaan oleville lapsille, mutta sitä ei saa ripustaa aikaan. Näin, että jotkut joutuivat väärän kiihotuksen valtaan, joka nousi ajan saarnaamisesta; mutta kolmannen enkelin sanoma on voimakkaampi kuin aika voi olla. Näin, että tämä sanoma voi pysyä omalla perustallaan eikä tarvitse aikaa sitä vahvistamaan; ja että se menee eteenpäin väkevässä voimassa ja tekee työnsä, ja se lyhennetään vanhurskaudessa.

Sitten huomioni kiinnitettiin joihinkin, jotka ovat siinä suuressa harhassa, että uskovat velvollisuudekseen mennä Vanhaan Jerusalemiin . . . Varhaiset kirjoitukset, 74–76.

Ja syy siihen, että tämä on lihavoitu, on se, että tässä kappaleessa sanotaan: ”. . . Kun yksimielisyys vallitsi ennen vuotta 1844, lähes kaikki olivat yhtä mieltä ’jokapäiväisen’ oikeasta käsityksestä; mutta vuoden 1844 jälkeen vallinneessa sekavuudessa on omaksuttu muita näkemyksiä, ja seurauksena on ollut pimeys ja hämmennys. Aika ei ole ollut koetinkysymys vuoden 1844 jälkeen, eikä se enää koskaan tule olemaan koetinkysymys.” Teidän tulee muistaa, että tämän näyn ensimmäisessä muistiinmerkinnässään hän sanoi alun perin: ”Minulle näytettiin, että aika ei ole ollut koetinkysymys vuoden 1844 jälkeen”, ja se oli eri kappaleessa. Hän oli pitänyt huolen siitä, että tehtiin ero sen välillä, mitä hänelle näytettiin jokapäiväisestä, ja sen välillä, mitä hänelle näytettiin ajan olemisesta koetinkysymys; ja että seuraava kappale, jossa puhutaan siitä, ettei Kolmannen Enkelin Sanomaan liity mitään määrättyä aikaa, ei kuulunut alkuperäiseen näkyyn. Se oli Life Sketches -teoksen sivulla 48, ei sivuilla 61 ja 62.

Mutta kun tullaan teokseen Early Writings vuonna 1882, he kokosivat ne yhteen; ja sen tähden, kun tullaan 1930-luvulle ja ajelehditaan adventismissä syvään pimeyteen, ja Willie White sanoo, että kun tutkitaan päivittäistä, sitä on tutkittava ajan asiayhteydessä — ”Anteeksi, Willie, sinun vastuullasi oli esittää Profetian Hengen täsmällinen historiallinen selonteko. Sinun tuli olla se, joka kumosi Profetian Hengen. Ja esityksessäsi teoksessa Early Writings, sivu 75, sivuutit alkuperäiset lähteet, ja nuo alkuperäiset lähteet sanovat, että kun esitit väitteen, että päivittäistä on tarkasteltava ajan asiayhteydessä teoksessa Early Writings, 74, se on ehdottoman epätotta.” — Se on epätotta! Sitä ei voida pitää yllä Profetian Hengen todistusaineiston perusteella. Sitä ei voida pitää yllä tuon ajanjakson historian perusteella.

Hyvä on. Kohta 1: Sisaren White sanoo teoksessa Early Writings, s. 74, että „jokapäiväisestä” on olemassa oikea käsitys. Ensisijainen väite, jota myöhemmin historiassa on tuputettu, kuuluu, että kun tuota kohtaa teoksessa Early Writings, s. 74, tutkitaan, se on asetettava ajanmäärittämisen asiayhteyteen. Tuo väite on perusteeton; se ei ole pätevä!

Niinpä meille jää nyt ainoastaan se kanta, että jokin näkemys jokapäiväisestä on oikea. Selvä? Mutta otamme tästä kappaleesta vielä esille yhden ajatuksen.

Siinä sanotaan: ”23. syyskuuta Herra näytti minulle . . .” 23. syyskuuta, milloin? Vuonna 1850: ”23. syyskuuta 1850 Herra näytti minulle.”

Mitä Hän osoitti hänelle?

Yksi niistä asioista, jotka Hän hänelle osoitti, oli, että vuodesta 1844 lähtien on omaksuttu muita näkemyksiä koskien jokapäiväistä.

23. syyskuuta 1850 Herra näytti minulle . . . Kun yksimielisyys vallitsi, ennen vuotta 1844, miltei kaikki olivat yksimielisiä ”jokapäiväisen” oikeasta käsityksestä; mutta vuoden 1844 jälkeen sekavuudessa on omaksuttu muita näkemyksiä, ja pimeys ja hämmennys ovat seuranneet. The Review and Herald, marraskuu 1850.

Maaliskuu 1850 ”Jatkuva” on maallinen pyhäkkö

Niinpä sivun 6 alaosassa on kappale, joka on peräisin Review and Heraldista maaliskuulta 1850, ja se on David Arnoldin kirjoitus.

”Hän [Daniel] näkee myös saman sortavan vallan —asettuvan ruhtinasten Ruhtinasta vastaan;’ tehden näin lopun kaikkien niiden päivittäisten uhrien laillisuudesta, jotka säädettiin Siinailla päivittäin toimitettaviksi siihen asti, kunnes Siemen tulisi. Tässä Kristus, olemus, eli suuri esikuvansa täyttävä uhri, surmattiin roomalaisten sotilaiden toimesta. Näin Rooman kautta —jokapäiväinen uhri otettiin pois,’ ja hänen pyhäkkönsä paikka kukistettiin Tituksen, roomalaisen sotapäällikön, toimesta, kun hän hävitti Jerusalemin kaupungin ja Jumalan temppelin, joka sisälsi —pyhäkön.’ Tässä alkoi Kristuksen profeettallisen julistuksen täyttymys. Ja he kaatuvat miekan terään ja joutuvat vangittuina vietäviksi kaikkien kansojen sekaan, ja Jerusalem on oleva pakanain tallattavana, KUNNES PAKANAIN AJAT TÄYTTYVÄT.’ Luuk. 21:24.” David Arnold, Review and Herald, maaliskuu 1850, nide 1, numero 8.

Tässä artikkelissa David Arnold opettaa, että Danielin kirjan „jokapäiväinen” edustaa Jerusalemin juutalaista pyhäkköä, jonka pakanallinen Rooma poisti vuonna 70 jKr.

Syyskuu 1850 ”Jatkuva” on Kristuksen palvelutyö pyhäkössä

Sitten syyskuussa 1850, samana vuonna — ja muuten, kuka on Review and Heraldin toimittaja vuonna 1850? Hänen nimensä on James White.

Niinpä James White julkaisee syyskuussa 1850 Crosierin artikkelin, joka opettaa, että jokapäiväinen tarkoittaa Kristuksen palvelutehtävää pyhäkössä.

Jaakko White ei nyt opeta sitä suoraan, mutta ihmiset tekevät siitä päätelmän ja sanovat, että juuri sitä hän opettaa. Ja miksi minä sanon tämän? Sanon tämän seuraavasta syystä: syyskuussa 1850 sisar White sanoo, että vuoden 1844 jälkeen Päivittäisestä on omaksuttu muita näkemyksiä pimeydessä, ja seurauksena on ollut sekavuus.

Nämä kaksi näkemystä [Arnoldin ja Crosierin] eivät ole uranuurtajien näkemys, jonka mukaan jokapäiväinen on pakana.

Ja sivulla 7 ovat ne kaksi kappaletta Crosierin artikkelista, joissa hän päätelee, että jokapäiväinen on Kristuksen palvelustyö pyhäkössä.

”—Ja Hänen pyhäkkönsä paikka kukistettiin;” Daniel 8:11. Tämä kukistaminen tapahtui Rooman vallan päivinä ja sen välityksellä; sen tähden tämän tekstin pyhäkkö ei ollut maa eikä Palestiina, koska edellinen kukistettiin lankeemuksessa yli 4 000 vuotta aikaisemmin ja jälkimmäinen pakkosiirtolaisuuden yhteydessä yli 700 vuotta ennen tämän jakeen tapahtumaa, eikä kumpaakaan kukistettu roomalaisten toimesta.

”Maahan heitetty pyhäkkö on Hänen pyhäkkönsä, jota vastaan Rooma korotti itsensä, ja Hän oli sotajoukon Ruhtinas, Jeesus Kristus; ja Paavali opettaa, että Hänen pyhäkkönsä on taivaassa. Edelleen, Daniel 11:30–31: —Sillä kittiläisten laivat käyvät häntä vastaan;

sentähden hän tulee murheelliseksi ja palaa takaisin ja kiivastuu (kurituksen vitsana) pyhää liittoa (kristinuskoa) vastaan; niin hän tekee; hän palaa vielä ja pitää yhtä niiden kanssa (pappien ja piispojen), jotka hylkäävät pyhän liiton. Ja sotajoukot (maalliset ja uskonnolliset) ovat hänen puolellaan, ja he (Rooma ja ne, jotka hylkäävät pyhän liiton) saastuttavat voiman pyhäkön.’ Mikä oli se, minkä Rooma ja kristinuskon apostolit yhdessä saastuttivat? Tämä liittouma muodostettiin —pyhää liittoa’ vastaan, ja juuri tämän liiton pyhäkön he saastuttivat; minkä he saattoivat tehdä yhtä hyvin kuin saastuttaa Jumalan nimen; Jeremiah 34:16; Ezekiel 20; Malachi 1:7. Tämä oli samaa kuin Hänen nimensä häpäiseminen tai pilkkaaminen. Tässä merkityksessä tämä —poliittis-uskonnollinen’ peto saastutti pyhäkön (Revelation 13:6) ja syöksi sen alas paikastaan taivaassa (Psalm 102:19; Jeremiah 17:12; Hebrews 8:1–2), kun he kutsuivat Roomaa pyhäksi kaupungiksi (Revelation 21:2) ja asettivat paavin sinne arvonimillä —Herra Jumala Paavi’, —Pyhä Isä’, —Kirkon Pää’ jne., ja siellä, väärennetyssä —Jumalan temppelissä’, hän tunnustautuu tekevänsä sitä, mitä Jeesus todellisuudessa tekee pyhäkössään; 2 Thessalonians 2:1–8. Pyhäkköä on tallattu jalkoihin (Daniel 8:13), samoin kuin Jumalan Poikaakin on. (Hebrews 10:29.)” O. R. L. Crosier, —The Sanctuary’, Review and Herald, syyskuu 1850.

Jaakko Whiten logiikka

Miksi James White painattaisi tämän artikkelin, jos hän tiesi paremmin? Syy siihen on muistiinpanoissasi oleva ”James Whiten logiikka”.

Ensimmäinen pettymyksen jälkeen painettu julkaisu on nimeltään A Word to the Little Flock, ja tämän julkaisun kolme kirjoittajaa olivat James ja Ellen White sekä Joseph Bates. Ensimmäinen näiden polkua seuranneiden henkilöiden 22. lokakuuta 1844 jälkeen painattama teksti oli tämä artikkeli; ja tässä artikkelissa sisar White vahvistaa Crosierin näkemyksen — ei hänen näkemystään jokapäiväisestä, vaan hänen näkemyksensä siitä, että Kristus siirtyi pyhästä kaikkeinpyhimpään.

Huomatkaa, tämä on sisar White. Tästä syystä James White oli halukas painamaan Crosierin artikkelin; siinä sanotaan,

Uskon, että pyhäkkö, joka on puhdistettava 2300 päivän päätyessä, on Uuden Jerusalemin temppeli, jonka palvelijana Kristus on.” — tämä on Ellen White — ”Herra näytti minulle näyssä yli vuosi sitten, että veli Crosierilla oli oikea valo pyhäkön puhdistamisesta jne.; ja että Hänen tahtonsa oli, että veli C. kirjoittaisi selostuksen siitä näkemyksestä, jonka hän esitti meille Day-Star, Extra -julkaisussa 7. helmikuuta 1846. Tunnen olevani täysin Herran valtuuttama suosittelemaan tuota Extraa jokaiselle pyhälle.

Rukoilen, että nämä rivit osoittautuisivat siunaukseksi sinulle ja kaikille rakkaille lapsille, jotka saattavat ne lukea. *A Word to the Little Flock*, 12. toukokuuta 1847.

Niinpä jotkut ihmiset vielä tänäkin päivänä, eräät adventismin nykyhistorioitsijoista, sanovat: ”Katsokaa tuota. Ellen White antaa varauksettoman hyväksyntänsä Crosierin artikkelille; ja sen tähden sen, mitä Crosier sanoi jokapäiväisestä, nimittäin että se on Kristuksen palvelustyö pyhäkössä, täytyy olla totta.” Ja näin sanoessaan he esittävät historian väärin; sillä Crosierin

artikkelissa oli kahdeksan osaa, ja aivan alusta alkaen adventistit ymmärsivät, että neljä näistä osista olivat pelkkää pimeyttä, eikä niitä ole koskaan, ei koskaan, ei koskaan julkaistu uudelleen adventismissä.

Esimerkiksi eräs hänen kannoistaan tuossa artikkelissa oli, että kun Jeesus palaa, on tuleva tuhannen vuoden rauha. Adventistit eivät usko siihen eivätkä ole koskaan uskoneet. Tuo käsitys on sellainen käsitys, jonka William Miller hylkäsi ja joka itse asiassa asettaa William Millerin oikealle polulle totuuden ymmärtämisessä. Tuo opetus on yksi niistä opetuksista, jotka ovat suoranaisesti vastakkaisia milleriläiselle ymmärrykselle.

Niinpä, kun Crosier julkaisee tämän kahdeksanosaisen artikkelin, he tietävät heti alusta alkaen, ettei neljää näistä osista voida painaa uudelleen.

Mutta James White painaa sen kohdan, jossa Crosier päättelee, että jokapäiväinen tarkoittaa Kristuksen palvelutyötä pyhäkössä; mutta hän aikoo julkaista uudelleen vain nuo neljä osaa. Hän ei aio julkaista uudelleen niitä toisia neljää. Mutta jotta James White voisi julkaista uudelleen Crosierin neljä osaa, hänen on painettava ne kahdessa numerossa. Hänen täytyi painaa se kahdesti syyskuussa 1850.

Hänen Review and Herald -lehdessään ei ollut syyskuussa 1850 riittävästi tilaa, joten hän painatti syyskuussa 1850 kaksi Review and Herald -lehden numeroa voidakseen julkaista Crosierin koko artikkelin Kristuksen siirtymisestä pyhästä kaikkeinpyhimpään.

Nyt huomaatte Gerard Damsteegtin esityksestä, että hän antaa historiallisen arvion siitä, että adventistit tiesivät aina, että Crosierin artikkeleissa oli kohtia, jotka olivat virheellisiä ja joita ei voitu julkaista uudelleen.

Hän [Ellen Harmon] sanoi: —Herra näytti minulle näyssä yli vuosi sitten, että veli Crosierilla oli oikea valo pyhäkön puhdistamisesta jne.; ja että Hänen tahtonsa oli, että veli C. kirjoittaisi esiin sen näkemyksen, jonka hän esitti meille Day Star Extran 7. helmikuuta 1846 ilmestyneessä numerossa. Tunnen olevani Herran täysin valtuuttama suosittelemaan tuota Extraa jokaiselle pyhälle' (Kirje. E. G. White Curtisille, Word to the Little Flock, 12). Seitsemännen päivän adventistit ovat tavallisesti tulkinneet tämän lausunnon merkitsevän, että Crosierin esitykset eivät olleet vailla virheitä, mutta että hänen pääasiallinen typologinen argumentaationsa oli oikea. Artikkelin uusintapainoksista jätettiin pois ne kohdat, joita he pitivät epätarkkoina." P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Ei koskaan voinut julkaista uudelleen hänen täydellistä asiakirjaansa

Nyt seuraavalla sivulla W. A. Spicer todistaa samasta asiasta: he tiesivät aina, että Crosierin artikkeleissa oli virhettä, eivätkä he koskaan painaneet noita neljää osaa uudelleen.

On surullista sanoa, että nuori Crosier vaelsi sapatin totuuden valossa vain sangen lyhyen ajan. Myöhemmin hän hylkäsi pyhäkköä koskevan opetuksen, jonka vakiinnuttamisessa hän oli ollut auttamassa. Pioneeriajan veljemme painattivat hänen pyhäkköä koskevan esityksensä uudelleen useita kertoja varhaisissa lehdissään, mutta he eivät koskaan voineet julkaista uudelleen hänen

koko asiakirjaansa. Siihen hän oli nimittäin lisännyt pyhäkköselitykseen eräitä ajatuksia tulevasta ajasta: ajallisesta tuhatvuotisesta valtakunnasta, jossa Kristuksen toisen tulemuksen yhteydessä olisi tällä maalla loistava aikakausi. Nämä kohdat veljemme jättivät aina pois. Nämä tulevaa aikaa koskevat opetukset olivat noina päivinä laajalti liikkeellä. Tämä oppi ei milloinkaan sopinut yhteen selväpiirteisen adventtisanoman kanssa; ja epäilemättä tämä erehdyksen hapate auttoi johtamaan nuoremmat miehet pois sapatin ja pyhäkön totuuksista. Pian hän kääntyi katkerasti vastustamaan varhaista liikettämme.” W. A. Spicer, Review and Herald, 14. joulukuuta 1939

Asia on se, että nykyään on ihmisiä, jotka ottavat sisar Whiten hyväksynnän Crosierin artikkelille teoksessa A Word to the Little Flock — ihmisiä kuten Heidi Heikes, Heidi Heikes typerine kirjoineen siitä, että jokapäiväinen olisi Kristuksen pyhäkköpalvelus. Tämä on yksi hänen väitteistään.

People who do this are disregarding the historical facts. They never could reprint all of Crosier’s articles. And to insist that Ellen White’s endorsement in *A Word to the Little Flock* is a blanket endorsement of Crosier’s position is to insist that Adventists believe that there is going to be a thousand years of peace. It is a foolish argument.

Se on historian vääristelyä, ja se tehdään ihmisten pettämiseksi sekä sekaannuksen ja pimeyden synnyttämiseksi.

Siis, teillä on kaksi historioitsijaa, Spicer, joka on kuollut, ja Damsteegt, joka on yhä elossa; mutta vakuutan teille, ettei kumpikaan heistä, ei Spicer eikä Damsteegt, olisi samaa mieltä kanssani siinä, mitä esitän. He eivät olisi. Niinpä teillä on kaksi keskenään vastakkaista historioitsijaa, jotka ovat yhtä mieltä siitä, mitä minä teille sanon. Ei ole minkäänlaista oikeutusta tulkita Ellen Whiten hyväksyntää Crosierin artikkelille siten, että kaikki siinä olisi ollut täydellistä.

Advent Review — nide 1, Auburn, NY, numero 3

Advent Review — nide 1, Auburn, New York, numero 4

Advent Review — 1. vuosikerta, Auburn, New York, erikoisnumero

Kun James White alkoi syyskuussa 1850 painattaa Crosierin artikkelia The Review and Heraldissa, se oli 1. vuosikerta, numero 3.

Mutta hän ei voinut mahdollistaa kaikkea 1. vuosikerran 3. numeroon; niinpä hän saattoi artikkelin päätökseen The Review and Heraldin 1. vuosikerran 4. numerossa. Ja milloin hän teki tämän? Syyskuussa 1850.

No, mitä tapahtui syyskuussa 1850? Sisarella Whitella oli näky, jossa sanotaan: ”23. syyskuuta 1850 Herra näytti minulle . . . Kun vallitsi yksimielisyys ennen vuotta 1844, miltei kaikki olivat yksimielisiä ’jokapäiväisen’ oikeasta käsityksestä; mutta vuoden 1844 jälkeen, sekaorron aikana, on omaksuttu muita näkemyksiä, ja pimeys ja sekavuus ovat seuranneet. The Review and Herald, marraskuu 1850.”

Kuka oli hänen aviomiehensä? Hän oli The Review and Herald -lehden toimittaja.

Mitä hän siis teki, kun hänen vaimonsa sanoi: ”Tiedätkö, mitä Herra juuri sanoi minulle, James? Minulle sanottiin, ettei meidän tullut esittää niitä Näkemyksiä Päivittäisestä, jotka ovat ristiriidassa tienraivaajien käsityksen kanssa, jonka mukaan Päivittäinen on pakanuutta, sillä se tuo pimeyttä ja hämmennystä.”

Mitä siis James White teki? Syyskuussa 1850 hän painatti toisen Review and Herald -lehden, kolme samassa kuussa. Sen nimi on Volume 1, Special Edition.

Ja mitä hän teki? Hän painatti uudelleen Crosierin artikkelin ja poisti sen, mitä Crosier sanoi jokapäiväisestä!

Veljet ja sisaret, tämä on historiallinen todiste siitä, että James ja Ellen White ymmärsivät Crosierin näkemyksen jokapäiväisestä olevan väärä ja että se toi pimeyttä ja hämmennystä.

Ja mikä oli Crosierin näkemys jokapäiväisestä? Että se oli Kristuksen palvelustyö pyhäkössä.

Niinpä varhaisissa kirjoituksissa, s. 74, kun hän sanoo: ”23. syyskuuta Herra osoitti minulle, että milleriläisillä oli oikea näkemys jokapäiväisestä”, historiallinen todistusaineisto osoittaa, että milleriläiset ymmärsivät—

Nyt, veljet ja sisaret, veljet ja sisaret, älkää ohittako tätä tosiasiaa: Mitä tämä on: syyskuussa 1850 sisar Whiteille näytetään, että vuodesta 1844 lähtien oli omaksuttu muitakin näkemyksiä jokapäiväisestä; toukokuussa 1850 Arnold esittää jokapäiväisen juutalaisena pyhäkkönä; syyskuussa 1850 julkaistaan Crosierin artikkelin 1. osa 2:sta, mukaan lukien hänen esityksensä jokapäiväisestä Kristuksen pyhäkköpalveluksena; syyskuussa 1850 julkaistaan Crosierin artikkelin 2. osa 2:sta; syyskuussa 1850 Crosierin artikkeli painetaan uudelleen, mutta hänen näkemyksensä jokapäiväisestä on poistettu? Mitä on tapahtumassa?

Me näemme, että samana vuonna, jolloin tämä vuoden 1850 kartta laaditaan, ja mitä tämä kartta sanoo jokapäiväisestä? ”Pakanavalta eli JOKAPÄIVÄINEN pois otettuna. Dan. 11:31 508.”

Ellen White tiesi, mikä oli niiden käsitys jokapäiväisestä, jotka julistivat tuomiotunnin huutoa. Kun hän sanoo, että heillä oli oikea näkemys, hän tiesi, että oikea näkemys oli se, että se tarkoitti pakanallisen herruuden poisottamista; jokapäiväinen edusti pakanallisuutta.

Ja tässä vuonna 1850 historiallinen todistusaineisto osoittaa, että hän hylkäsi ja hänen miehensä hylkäsi opetuksen, jonka mukaan jokapäiväinen tarkoittaa Kristuksen palvelutyötä pyhäkössä; juuri tätä opetusta Seitsemännen päivän adventistikirkon Biblical Research Institute pitää voimassa. Se on se opetus, jota riippumattomat, omavaraiset palvelutyöt, kuten Heartland ja Steps to Life, tukevat. Se on se opetus, joka tuo pimeyttä ja hämmennystä.

Huomatkaa nyt tämä vuoden 1850 taulusta. Tämä tapahtuu marraskuussa 1850. Tämä on sama kuukausi, jolloin hän saa näyn, jonka hän kirjaa muistiin ja joka lopulta kulkee vuoden 1851 kehitysvaiheen kautta ja päättyy vuonna 1882 Early Writings -teokseen — juuri tässä kuussa, juuri tässä kuussa, marraskuussa 1850. Siinä sanotaan,

“Maanantaina palasimme Dorchesteriin, missä rakas veli Nichols perheineen asuu.”—

Aivan tässä ylhäällä [viitaten vuoden 1850 taulukkoon, oikeaan yläkulmaan]: "Published by Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts." Selvä? Hän puhuu tästä, eikö niin? Näettekö sen, tämän taulukon?

—"Siellä yöllä Jumala antoi minulle hyvin mielenkiintoisen näyn, jonka suurimman osan saatte nähdä julkaisussa. Jumala osoitti minulle kaavion julkaisemisen välttämättömyyden. Näin, että sitä tarvittiin ja että tauluihin selvästi esitetty totuus vaikuttaisi suuresti ja saisi sieluja tulemaan totuuden tuntemiseen." Manuscript Releases, numero 15, 210, marraskuu 1850.

Hänellä oli näky Nicholsin talossa Dorchesterissa — kaikki tämä on tällä kartalla — jossa sanottiin: "Sinun tulee tehdä kartta."

Ja mitä hän sanoo taulukosta? Kuinka hän sitä kuvailee?

Mene Habakukin 2. lukuun: "Näin tarpeen saada julkaistuksi kaavion" — ja mitä sen tuli tehdä? Sitä tarvittiin, "että tauluihin selvästi kirjoitettu totuus". Habakuk 2:2 sanoo: "Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja tee se selväksi tauluihin," Hän sanoo, että tämä Otis Nicholsin vuoden 1850 kaavio, painettu Dorchesterissa, Massachusettsissa, on Habakukin täyttymys, aivan kuten hän sanoo teoksessa Suuri taistelu, että vuoden 1843 kaavio on Habakukin täyttymys.

Hyvä on, näetkö sen? Näetkö, milloin hän sai tämän näyn? Samana aikana, kun tämä oli meneillään: "23. syyskuuta Herra osoitti minulle että opetus jokapäiväisestä Kristuksen pyhäkköpalvelustyönä tuo pimeyttä ja hämmennystä", ja hänen miehensä painatti artikkelin heti uudelleen ja poisti nuo kaksi kappaletta. Sitä ei koskaan painettu uudelleen adventismissä ennen vuotta 1931, jolloin Willie White painatti sen uudelleen; ja niin tehdessään hänellä oli itse painattamassaan traktaatissa väärä todistus. Se voidaan osoittaa.

Nyt haluan lukea teille tästä jotakin, hieman pidemmän lainauksen, tästä samasta ajanjaksosta. Tämä on 27. marraskuuta 1850.

Olen jonkin aikaa laiminlyönyt teille kirjoittamisen. Ilmoitan nyt syyni siihen. Ensiksi, minulla ei ollut viikkokausiin aikaa kirjoittaa sen jälkeen, kun olin saanut sisar Arabellan ystävällisen ja tervetulleen kirjeen, tai olisin täyttänyt hänen pyyntönsä vastata siihen kahden viikon kuluessa. Pidin kirjeestä kovin paljon. Me kaikki olimme kirjeestä kiinnostuneita, ja toivomme, ettei viivytykseni estä teitä vastaamasta tähän heti sen luettuanne, enkä ensi kerralla odota näin kauan.

Jaakobin ja minun terveyteni on nyt varsin hyvä. Kotimme on Pariisissa, veli Andrews luona, aivan postikonttorin ja painotalon läheisyydessä. Viivymme täällä jonkin aikaa. Tämä on hyvin ystävällinen perhe, mutta sängen köyhä. Kaikki täällä on vapaasti käytettävissämme sikäli kuin heillä jotakin on. Emme katso oikeaksi olla heille täällä ollessamme minkäänlaisiksi kuluksi. Haluan kovasti nähdä teidät kaikki sekä rakkaan sisar Gorhamin.

Konferenssimme Topshamissa oli syvästi kiinnostava. Läsnä oli kaksikymmentäkahdeksan henkilöä; kaikki osallistuivat kokoukseen.

Sunnuntaina Jumalan voima tuli meidän yllemme kuin väkevä, raju tuuli. Kaikki nousivat jaloilleen ja ylistivät Jumalaa suurella äänellä; se oli jotakin samanlaista kuin silloin, kun Jumalan huoneen perustus laskettiin. Itkun ääntä ei voitu erottaa riemuhuudon äänestä. Se oli voitonriemuinen hetki; kaikki vahvistuivat ja virvoittuivat. En ollut koskaan ennen nähnyt niin voimallista hetkeä.

Seuraava konferenssimme pidettiin Fairhavenissa. Veli Bates ja hänen vaimonsa olivat läsnä. Kokous oli varsin hyvä. Palattuamme veli Nicholsin luo Herra antoi minulle näyn ja osoitti minulle, että totuus oli kirjoitettava selvästi tauluille, ja että se saisi monet ratkaisemaan totuuden hyväksi kolmen enkelin sanomien kautta, kun kaksi ensimmäistä tehtäisiin selviksi tauluilla.”

Se on aivan tässä alhaalla, [osoittaen vuoden 1850 kaavion vasenta alakulmaa]. Selvä? Ne ovat tällä kaaviolla, mistä hän puhuu.

—”Näin myös, että lehden julkaiseminen oli yhtä välttämätöntä kuin sanansaattajien lähteminen, sillä sanansaattajat tarvitsevat mukaansa lehden, joka sisältää nykyisen totuuden, annettavaksi niiden käsiin, jotka kuulevat, eikä totuus silloin haihtuisi mielestä, ja että lehti menisi sinne, minne sanansaattajat eivät voisi mennä. Näin muitakin asioita, jotka tulevat esiin lehdessä.

Kuinka te kaikki voitte? Pyrittekö te kaikki iankaikkiseen elämään? Haluan nähdä teitä kovin, kovin paljon, ja luulen, että saan tehdä sen pian. Nyt on valmistautumisen aika, ja toivon, että me kaikki teemme varman työn iankaikkisuutta varten. Aika näyttää hyvin lyhyeltä, ja mitä teemme, se meidän täytyy tehdä nopeasti.

“Marraskuun 20. päivänä, viikko sitten, veli Henry Nichols ja minä menimme Topshamiin. Olimme juuri nousseet päivällispöydästä torstaina [21. marraskuuta], kun yksi veli Foeyn lapsista tuli sisään ja sanoi, että heidän äitinsä oli tajuton. Kiiruhdimme joen yli yhden mailin matkan ja tapasimme rakkaan sisar Foeyn kuolemaisillaan. Murheeni oli suuri, kun havaitsin, ettei hän tuntenut minua. Hän oli pitkään suuressa tuskassa aina kolmen ja neljän välillä, ja sitten hän veti viimeisen henkäyksensä. Hän on jättänyt jälkeensä aviomiehen ja kolme lasta suremaan menetystään.”

Perjantaiamuna [22. marraskuuta] veli Henry tuli Pariisiin, jotta James ajaisi hänen partansa, jotta hän voisi osallistua hautajaisiin. Meillä oli hyvin vakava ja vaikuttava hetki. Herra ei jättänyt meitä, vaan salli Henkensä levätä meidän päällämme. Sisar Foeyn viimeiset päivät olivat selvästi hänen hengellisimmät ja parhaat päivänsä. Veli Foeylla on tämä lohdutuksenaan, että hän kuoli kristittynä. Hän kestää hyvin. Jumala antaa hänelle armon kestää tämän koettelemuksen. Oi, kuinka hyvä onkaan omata toivo Jumalassa, joka kannattelee kaikissa koettelemuksen ja ahdistuksen vaiheissa. Ylistys Jumalalle toivosta, hyvästä toivosta. Mitä te, kukaan teistä, antaisitte toivostanne?

Pitäkää lujasti kiinni uskosta. Olkaa vahvat Jumalassa ja nojautukaa Hänen iankaikkiseen käsivarteensa. Se ei koskaan petä teitä, vaan kantaa teitä jokaisessa ahdistuksessa. Toivon, että te kaikki vahvistutte yhä enemmän ja enemmän totuudessa. Älkää horjuko, vaan kulkekaa määrätietoisesti tietänne kohti valtakuntaa.

Nyt siis. Tässä on se, minkä tahdon sinun näkevän.

—”Viikko sitten, viime sapattina, meillä oli hyvin mielenkiintoinen kokous. Veli Hewit Dead Riveristä oli siellä. Hän tuli mukanaan sanoma, jonka mukaan jumalattomien hävitys ja kuolleiden uni olivat suljetun oven piirissä oleva kauhistus, jonka nainen Iisebel, profeetatar, oli tuonut sisään, ja hän uskoi, että minä olin tuo nainen, Iisebel.”—

Selvä? Veli Hewit sanoo, että Ellen White on Iisebel ja että hän on tuonut esiin kolme harhaoppia.

—Kerroimme hänelle joistakin hänen aikaisemmista erehdyksistään, siitä, että ne 1335 päivää olivat päättyneet, sekä hänen lukuisista muista virheistään. Sillä oli kuitenkin vain vähäinen vaikutus. Hänen pimeytensä tuntui kokouksen yllä, ja se laahasi.

Nyt haluan, että näet tämän. Minulla on tästä kappaleesta jotakin sanottavaa, ja haluan, että seuraat sitä, jos voit.

Jos olet koskaan ollut tekemisissä niiden adventismin piirissä olevien kanssa, jotka soveltavat aikaprofetioita uudelleen maailman lopussa, heillä on vain kolme sitaattia, joita he käyttävät — he käyttävät kyllä paljon sitaatteja, mutta heillä on kolme ensisijaista sitaattia, joita he käyttävät. Tämä on yksi niistä; sillä he menevät siihen kohtaan ja sanovat: ”Kerroimme hänelle joistakin hänen aikaisemmista erehdyksistään”, ja he väittävät, että kun hän sanoo ”että ne 1335 päivää olivat päättyneet”, se oli yksi hänen erehdyksistään. Näetkö, kuinka tuota kieliooppia voidaan ikään kuin hieman vääntää: ”Kerroimme hänelle joistakin hänen aikaisemmista erehdyksistään”? Kerroimme hänelle myös, että ne 1335 päivää olivat päättyneet; mutta ajanmäärääjät sanovat, että kerroimme hänelle joistakin hänen aikaisemmista erehdyksistään ja että yksi noista erehdyksistä oli se, että opetat 1335 päivän olevan päättynyt, ja että se on erehdys.” Siis sitä voidaan vääntää kumpaan suuntaan tahansa.

Ensimmäinen kerta, jolloin jouduin kasvokkain tapahtuneeseen yhteenottoon Eugene Prewittin kanssa, oli Oklahomassa, ja hän väittää, ettei milleriläishistoria toistu maailman lopussa, ja minä esitän hänelle pari lainausta Profetian Hengestä.

Ja hän sanoo: ”Jeff, sinä tiedät, että Ellen White oli huolimaton kirjoittaja.”

Ja minä sanoin: ”Mitä tarkoitat?”

Ja hän siirtyi tähän lainaukseen. Hän sanoo, että tämä lainaus todistaa hänen olevan huolimaton kirjoittaja; sillä hän tietää, että minä tiedän, että ajanmäärääjät voivat halutessaan väännellä tätä lainausta.

Se, että jossakin Washitan kaltaisessa paikassa vaikutus opettaa opiskelijoilleen, että Ellen White on huolimaton kirjoittaja, on yksi asia; mutta onko hän tässä huolimaton kirjoittaja?

—”Tunsin, että minun täytyi sanoa muutama sana. Jeesuksen nimessä nousin ylös, ja noin viidessä minuutissa kokous muuttui. Kaikki tunsivat sen samassa hetkessä. Jokaiset kasvot kirkastuivat. Jumalan läsnäolo täytti paikan. Veli Hewit vaipui polvilleen ja alkoi itkeä ja rukoilla. Minut temmattiin näkyyn, ja näin paljon sellaista, mitä en voi kirjoittaa. Sillä oli suuri vaikutus veli

Hewitiin. Hän tunnusti, että se oli Jumalasta, ja nöyryyi tomuun asti. Hän on siitä kokouksesta lähtien kirjoittanut, ja kirjoittaa nyt samasta pöydästä luopuen kaikista niistä erheistä, joita hän on esittänyt. Uskon, että Jumala on nostamassa häntä, ja että hänet on tarkoitettu tekemään hyvää, jos Jumala vaikuttaa hänen kauttaan.

Paljon rakkautta rakkaalle sisar Gorhamille. Sano hänelle, että hän olisi väkevä. Jumala on hänen kanssaan, eikä Hän jätä häntä. Paljon rakkautta teille kaikille. Toivon, etteivät lapset tule uneliaiksi, vaan että he kiinnostuvat totuudesta ja ahkeroivat tehdäkseen kutsumisensa ja valitsemisensa lujaksi. Kirjoita, kirjoita varmasti, äläkä tee niin kuin minä olen tehnyt. Minä rakastan teitä, teitä kaikkia. Kirjoita.” Manuscript Releases, osa 16, 206–209. Kirjoitettu Parisista, Mainesta, 27. marraskuuta 1850.

Veljet ja sisaret, mikä on tämän historiallinen asiayhteys; missä hän kirjoittaa tämän? Hän kirjoittaa tämän vuonna 1850 veli Nicholsin talossa.

Tänä ajanjaksona, mitä Herra tekee? Hän osoittaa, että tienraivaajilla on oikea käsitys Jatkuvasta, ja hän käsittelee sitä. Hän sanoo, että Kristuksen palvelus pyhäkössä on väärä käsitys Jatkuvasta.

Tässä historiassa, juuri tässä historiassa — ei ainoastaan juuri tässä historiassa eikä pelkästään juuri siinä vuodessa, vaan juuri siinä vuoden kuukaudessa — hän saa näkyjä, ja hän selventää tämän totuuden Päivittäistä koskevasta tienraivaajien kannasta sanoen, että niillä, jotka julistivat tuomion hetken huudon, oli oikea näkemys Päivittäisestä; ja samassa kappaleessa hän sanoo: ”Minä näin, että vuoden 1843 kartta oli Herran käden ohjaama eikä sitä tulisi muuttaa, ja että niillä, jotka julistivat tuomion hetken huudon, oli oikea näkemys Päivittäisestä.”

Ja mitä se sanoo jokapäiväisestä tässä vuoden 1843 kartassa? No, siinä sanotaan, että se otettiin pois vuonna 508 jKr.; ja 1335 vuotta myöhemmin se tuo sinut vuoteen 1843 ja että 1335 on menneisyydessä.

Voitteko kuvitella, että juuri samana kuukautena, juuri samana vuonna, hän sanoisi Dead Riverin veli Hewitille, että se oli yhä tulevaisuudessa?

Hyvä on, nämä ajanmääräilijät, nämä ajanmääräilijät, ja nämä ihmiset, jotka uskovat, että sisar White on huolimaton kirjoittaja. Historia ei tue tätä.

Niinpä tahdon teidän näkevän, että jokapäiväisen yhteydessä Ellen White ymmärsi myös 1335:n.

Ellen White ei ainoastaan antanut hyväksyntänsä sille, että „päivittäinen” tarkoittaa pakanuutta; hän ymmärsi, että se käynnisti 1335 vuoden ennustuksen, joka päättyi vuonna 1843, ja hän puolusti tätä kantaa julkisesti Dead Riverin veli Hewitiä vastaan. Näetkö sen?

Ja samassa kuussa, jolloin hän sanoo, että Kristuksen pyhäköpalvelus jokapäiväisenä tuo vain pimeyttä ja sekavuutta; ja hänen miehensä poistaa vastauksena tuohon näkyyn tuon opetuksen Review and Heraldista.

Täällä muistiinpanoissanne, siinä kohdassa, missä lukee ”1850 Chart”, siinä sanotaan juuri näin [viitaten vuoden 1850 kaavion vasemmalta kolmanteen sarakkeeseen, siihen tekstiin, joka seuraa

Jeesusta ristillä vuonna jKr. 31]. Halusin, että voitte merkitä sen muistiinpanoihinne.

Pois Daniel 11:31 508

Ja sitten tässä vuoden 1843 kartassa [viitaten keskimmäiseen sarakkeeseen, Jeesuksen ristin alla kohdassa jKr. 31]:

Jatkuvan uhrin poisottaminen. Dan. 12:11, 12

Hyvä, tässä ovat nämä kaksi kaaviota.

Sisar White ymmärsi, että näillä miehillä oli oikea näkemys, ja hän ymmärsi, että se käynnisti 1335 vuoden ennustuksen, joka päättyi vuonna 1843; ja hän ymmärsi, että se kuvasi pakanallisen herruuden poistamista vuonna 508.

Näiden kahden tauluihin viittaavan maininnan alla on toinen lainaus veli Nicholisin ajanjaksolta, jossa hän nuhtelee ihmisiä muiden taulujen laatimisesta, koska niiden kuvitus on saatanallista; kun taas hän sanoo, että näiden kahden taulun kuvitus on taivaallista. Hän sanoo,

Näin, että karttojen laatiminen oli kauttaaltaan väärin. Se sai alkunsa veli Rhodesista, ja veli Case jatkoi sitä. Varoja on käytetty karttojen tekemiseen ja kömpelöiden, vastenmielisten kuvien muovaamiseen esittämään enkeleitä ja kirkasta Jeesusta. Näin, että sellaiset asiat olivat Jumalalle vastenmielisiä. Näin, että Jumala oli veli Nicholisin julkaisemassa kartassa mukana.

Kuka oli tämän vuoden 1850 taulun julkaisemisessa mukana? Jumala!

—”Minä näin, että oli”—mitä?—”ennustus tästä taulusta Raamatussa, ja jos tämä taulu on tarkoitettu Jumalan kansalle, jos se on riittävä yhdelle, se on sitä toisellekin, ja jos yksi tarvitsi uuden taulun maalattuna suuremmassa mittakaavassa, kaikki tarvitsevat sitä yhtä paljon.

Minulle näytettiin, että veli Casessa oli levoton, rauhaton, tyytymätön ja kiittämätön mielentila, joka halusi vielä toisen taulun. Minulle näytettiin, että näillä maalatuilla tauluilla oli huono vaikutus seurakuntaan. Se sai aikaan sen, että kokouksessa vallitsi kevytmielinen, pinnallinen pilkan henki.”—

अब, यही वह बात है जसि पर मैं चाहता हूँ कआप मनन करे।

—”Minä näin, että Jumalan määräämät kartat tekivät mieleen suotuisan vaikutuksen, jopa ilman selitystä.”—

”Minä näin, että kartat”, monikossa, ”olivat Jumalan määräämät . . .” Mitkä kartat, monikossa, olivat Jumalan määräämät? Nämä kaksi karttaa [vuoden 1843 ja vuoden 1850 kartat] olivat Jumalan määräämät.

ये दो चार्ट हबक्कूक 2 की एक पूरत हैं।

—”Enkelien esittäminen tauluissa sisältää jotakin kevyttä, suloista ja taivaallista. Mieli johdatetaan miltei huomaamatta Jumalan ja taivaan puoleen. Mutta ne muut taulut, joita on laadittu, herättävät mielessä vastenmielisyyttä ja saavat mielen viipymään enemmän maan kuin taivaan asioissa.

Enkeliä esittävät kuvat näyttävät pikemminkin paholaisolennoilta kuin taivaan olennoilta. Minulle näytettiin, että taulut olivat päiväkausien ja viikkokausien ajan vallanneet veli Casen mielen, vaikka hänen olisi tullut etsiä Jumalalta taivaallista viisautta ja kasvaa Hengen armolahjoissa sekä totuuden tuntemisessa.

Näin, että jos ne varat, joita oli tuhlatu taulujen julkaisemiseen, olisi käytetty totuuden saattamiseen selkeästi veljien eteen traktaattien ym. julkaisemisen kautta, siitä olisi ollut paljon hyötyä ja sieluja olisi pelastunut. Näin, että taulujen laatimisen toiminta on levinnyt kuin kuume. Käsikirjoitusjulkaisut, nro 13, 359; 1853.

1290 ja 1335 päivää

Minulla on seuraava katkelma Review and Herald -lehdestä, 28. tammikuuta 1858. Syy siihen, että minulla on se muistiinpanoissanne, on se, että voitte nähdä heidän vuonna 1858 yhä opettavan, että jokapäiväinen on pakanuus. Teillä on se viitteessänne; kahdeksan vuotta vuoden 1850 jälkeen he ymmärtävät yhä, että jokapäiväinen on pakanuus.

TOINEN tärkeä profeetallinen ajanjakso, johon adventtioppi perustuu, on Danielin 12. luvun 1335 päivää, joihin 1290 päivää ovat niin läheisesti liittyneet. Nämä kaksi ajanjaksoa esitellään meille seuraavasti:

"—Ja siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen (uhri) poistetaan ja hävityksen kauhistus asetetaan, on oleva tuhat kaksisataa yhdeksänkymmentä päivää. Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa tuhat kolmesataa kolmekymmentäviisi päivää. Mutta mene sinä tiesi loppuun asti; sillä sinä saat levätä ja nousta osaasi päivien lopussa.' Daniel 12:11–13.

Kysymykset nousevat heti esiin: Voimmeko tietää, mistä tapahtumista nämä ajanjaksot on laskettava; ja jos voimme, voimmeko tietää, milloin ne tapahtuivat? Kysymme ensin: Mikä on se —"jokapäiväinen" (uhri) ja se —"hävityksen kauhistus"? Huomataan, että sana uhri on kursivilla, mikä osoittaa, että se on lisätty sana. Sama havaitaan muissakin kohdissa, joissa se esiintyy Danielin kirjassa, nimittäin luvussa 11:31 ja 8:11–13. Viittaamme lyhyesti tähän jälkimmäiseen lukuun. Jakeessa 13 havaitaan, että esiin tuodaan kaksi hävitystä: jokapäiväinen (hävitys) ja hävityksen rikkomus. Tämä seikka tehdään Josiah Litchin toimesta niin selväksi, ettemme voi tehdä paremmin kuin lainata hänen sanojaan:*

—Jokapäiväinen uhri on tekstin nykyinen lukutapa; mutta mitään sellaista kuin uhri ei alkutekstistä löydy. Tämä tunnustetaan yleisesti. Se on kääntäjien siihen lisäämä selitys tai tulkinta. Oikea lukutapa on: "jokapäiväinen ja hävityksen rikkomus"; jokapäiväinen ja rikkomus ovat toisiinsa yhdistetyt sanalla "ja" — jokapäiväinen hävitys ja hävityksen rikkomus. Ne ovat kaksi hävittävää valtaa, joiden oli määrä hävittää pyhäkkö ja sotajoukko.'

Tästä on ilmeistä, että "jokapäiväinen" ei voi mitenkään viitata siihen juutalaiseen jumalanpalvelukseen, johon vanhempi ja yleisempi käsitys on sen soveltanut; ja tämä käy vielä ilmeisemmäksi, kun otetaan huomioon, että jos nämä ajanjaksot, ymmärrettyinä joko kirjaimellisesti tai kuvallisesti, ajoitetaan tämän jumalanpalveluksen poisottamisesta, ne eivät johdata meitä mihinkään huomionarvoiseen tapahtumaan.

"Jatkuva ja kauhistus ovat siis kaksi hävittävää valtaa, joiden oli määrä sortaa seurakuntaa: voimmeko määrittää, mitä nämä vallat ovat? Meidän tarvitsee vain omaksua William Millerin päättelytapa tässä asiassa päästäksemme hänen kanssaan samaan johtopäätökseen. Hän sanoo:"

"—Luin edelleen, enkä voinut löytää mitään muuta tapausta, jossa ilmaus [jokapäiväinen] esiintyi, kuin Danielissa. Sitten [hakuteoksen avulla] otin ne sanat, jotka olivat sen yhteydessä, —ottaa pois'; —hän ottaa pois jokapäiväisen'; —siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen otetaan pois'; jne. Luin edelleen ja ajattelin, etten löytäisi tekstiin mitään valoa. Lopulta tulin kohtaan 2. Tessalonikalaiskirje 2:7, 8, —Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa; ainoastaan hän, joka nyt pidättää, pidättää, kunnes hänet poistetaan tieltä, ja silloin tuo laiton ilmestyy.' jne. Ja kun olin tullut tuohon tekstiin, oi, kuinka kirkkaana ja loistavana totuus näyttäytyikään! Siinä se on! Se on —jokapäiväinen!' No niin, mitä Paavali nyt tarkoittaa sanoilla —hän, joka nyt pidättää' tai estää? —Synnin miehellä' ja —laittomalla' tarkoitetaan paavikuntaa. No, mikä sitten estää paavikuntaa tulemasta ilmi? Miksi, se on pakanuus. Siispä —jokapäiväinen' täytyy tarkoittaa pakanuutta.'+"

Näemme Danielin 8. luvusta, että juuri se pieni sarvi, joka seurasi kaurista eli Kreikan valtakuntaa, ottaa pois „jokapäiväisen”; ja se on ainoa valta, joka tuodaan näkyviin Aleksanterin valtakunnan jakautumisen jälkeen aina siihen aikaan saakka, jolloin pyhäkkö oli puhdistettava 2300 päivän lopussa. Olemme osoittaneet tämän pienen sarven oikealla paikallaan olevan Rooma yhtenä kokonaisuutena, vastaten Danielin muiden näkyjen neljättä valtakuntaa. Nyt on tosiasia, että Rooman vallassa tapahtui muutos pakanuudesta paaviuteen. Pakanuus Assyrian kuninkaiden päivistä aina siihen aikaan saakka, jolloin se muuntui paavilaisuudeksi, oli ollut se jokapäiväinen eli, kuten professori Whiting sen kääntää, „jatkuva” hävitys, jonka kautta Saatana oli asettunut vastustamaan Jehovan asiaa. Papeissaan, alttareissaan ja uhreissaan se muistutti Jehovan palvonnan leeviläistä muotoa; mutta kun leeviläinen väistyi kristillisen jumalanpalvelusmuodon tieltä, Saatanan täytyi työn menestykselliseksi vastustamiseksi muuttaa myös vastustuksensa muotoa; siitä syystä pakanuuden temppelit, alttarit ja patsaat kastetaan paavilaisuuden jumalanpilkiksi.

Mutta jokapäiväisellä, pakanuudella, sanotaan profetiassa olevan pyhäkkö, ja sen pyhäkön paikka oli heitettävä maahan. Se, että pyhäkkö usein liittyy epäjumalanpalvelukseen ja pakanallisuuteen sen hartauden ja palvonnan paikkana, käy ilmi seuraavista raamatunkohdista: Jesaja 16:12; Aamos 7:9, 13, marginaali. Hesekiel 28:18. Daniel 8:n jokapäiväisen pyhäköstä esitämme seuraavan Apollos Halelta:*

”—Mitä voidaan tarkoittaa pakanuuden 'pyhäköllä'? Pakanuudella ja kaikenlaisella eksytyksellä on pyhäkkönsä samoin kuin totuudellakin. Nämä ovat niiden palvelukseen vihittyjä temppeleitä tai turvapaikkoja. Voidaan siis otaksua, että tässä tarkoitetaan jotakin erityistä ja kuuluisaa pakanuuden temppeliä. Mikä sen monista merkittävistä temppeleistä mahtanee olla kyseessä? Erästä klassisen arkkitehtuurin loisteliaimmista esimerkeistä kutsutaan Pantheoniksi. Sen nimi merkitsee 'kaikkien jumalien temppeliä tai turvapaikkaa'. Sen sijaintipaikka on Rooma.+ Roomalaisten valloittamien kansojen epäjumalat sijoitettiin juhlallisesti tämän temppelin johonkin syvennykseen tai osastoon, ja monissa tapauksissa niistä tuli myös roomalaisten itsensä palvonnan kohteita. Voisimmeko löytää pakanuuden temppelin, joka olisi silmiinpistävämmin 'hänen

pyhäkkönsä’.”

Koska olemme nyt todenneet, että jokapäiväinen on pakanuus ja hävityksen rikkomus eli —se kauhistus, joka saattaa autioksi’ on paavikunta, ja että pakanuuden erityinen pyhäkkö oli Pantheon ja että sen sijainnin —paikka’ oli Rooma, tutkimme edelleen.

1. Otettiinko pakanuus pois Rooman siviilivallan toimesta? Seuraava lausuma eräästä tärkeästä ja hyvin tunnetusta tosiasiasta kirkon ja maailman historiassa vastaa mielestämme tähän profetiaan. Se viittaa Konstantinukseen, ensimmäiseen kristittyyn keisariin, ja kuuluu seuraavasti:

—Hänen hallitustoimensa ensimmäinen teko oli määräyksen lähettäminen kautta koko valtakunnan, jossa hänen alamaisiaan kehoitettiin omaksumaan kristinuskon. '++

2. Oliko Rooma hänen pyhäkkönsä kaupunki tai paikka, (Pantheon,) joka valtiovallan toimesta heitettiin maahan? Seuraava ote vastaa:

—Konstantinuksen viimeisen kilpailijan kuolema oli sinetöinyt valtakunnan rauhan. Rooma oli jälleen kerran kansojen kiistaton kuningatar. Mutta tuona kohotuksen ja loiston hetkenä se oli nostettu jyrkänteiden reunalle. Sen seuraavan askeleen tuli olla alaspäin ja peruuttamattomasti. Hallituksen siirtäminen Konstantinopoliin hämmentää yhä historioitsijaa. Se oli teko, joka oli suoranaudessa ristiriidassa roomalaisen mielen vanhojen ja kunniaakkaiden ennakkokäsitysten koko suunnan kanssa. Se ei ollut minkään ylellisen aasialaisen työ, sellaisen, joka olisi antautunut itäisten tapojen ja ilmastojen nautintoihin, vaan rautaisen valloittajan, lännessä syntyneen ja kaikkien roomalaisten tavoin itämaalaisten tottumuksia halveksivan; se oli terävän politiikan teko, ja kuitenkin se oli mitä ilmeisimmässä määrin epäpoliittinen. Kuitenkin Konstantinus hylkäsi Rooman, Caesarien suuren linnoituksen ja valtaistuimen, Thrakian hämärän nurkkauksen tähden ja käytti voimakkaan ja kunnianhimoisen elämänsä jäljellä olevan osan kaksinkertaiseen vaivaan: siirtokunnan kohottamiseen valtakuntansa pääkaupungiksi ja pääkaupungin alentamiseen siirtokunnan heikkoon kunniaan ja nöyryytettyyn voimaan.*

Tämä historioitsijan kynästä lähtöisin oleva kertomus on liian selkeä kaivatukseen selitystä. Hänen pyhäkkönsä paikka kukistettiin, sanoo profetia; ja yllä olevan kaltaisen tosiasian esityksen jälkeen kaikkein vaativimmankin profeettallisen tulkinnan suhteen täytyy olla vakuuttunut sen soveltuvuudesta.

”Siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen uhri poistetaan ja hävityksen kauhistus asetetaan, on oleva tuhat kaksisataa yhdeksänkymmentä päivää. Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa tuhat kolmesataa kolmekymmentäviisi päivää.” Kun edessämme ovat tosiasiat, että jokapäiväinen uhri tarkoittaa pakanuutta, että hävityksen kauhistus on paavius, että Rooman vallassa tapahtui muutos edellisestä jälkimmäiseen ja että tämä tapahtui valtiovallan auktoriteetilla, meidän tarvitsee enää tutkia, milloin tämä tapahtui sellaisella tavalla, että profetia täyttyi; sillä jos voimme tämän todeta, meillä on lähtökohta, josta käsillä olevassa tekstissä mainitut profeettalliset ajanjaksot on ajoitettava. Sen tähden,

"3. Milloin profetiassa tarkoitettu tapahtuma tapahtui? Huomattakoon, ettei kysymys ole siitä, milloin pyhät annettiin paavikunnan käsiin, vaan siitä, milloin uskonnon muutos pakanuudesta

paavikuntaan oli viety niin pitkälle, että viimeksi mainitusta tuli kansallinen uskonto ja se saatettiin asemaan, jossa se saattoi aloittaa uransa. Tämä, kuten kaikki muutkin suuret mullistukset, ei ollut hetkessä tapahtunut teko. Sen alkuvaiheen vaikutukset olivat nähtävissä kauan sitä ennen. Paavali sanoi, että jo hänen päivinään laittomuuden salaisuus, synnin ihminen, —hävityksen kauhistus,' oli jo vaikuttamassa. Ja tämän raamatunkohdan valossa meidän tulee ymmärtää Herramme sanat Matteus 24:15:ssä hävityksen kauhistuksesta, missä hän ilmeisesti viittaa Daniel 9:27:ään. Sillä vaikka pakanuus ei ollutkaan väistynyt paavikunnan tieltä vuonna 70, jolloin roomalaiset hävittivät Jerusalemin, me ymmärrämme, että valta, joka silloin ilmestyi, joskin nimeltään ja muodoltaan jonkin verran muuttuneena, oli juuri se valta, jonka tuli hävityksen kauhistuksena näännyttää pyhät ja saattaa Korkeimman seurakunta autioksi."

Ranskan kuninkaan Cloviksen kääntymiseen saakka, joka tapahtui vuonna 496, ranskalaiset ja muut läntisen Rooman kansat olivat pakanoita; mutta tämän tapahtuman jälkeen yritykset käännättää epäjumalanpalvelijoita Kristuksen puoleen kruunattiin suurella menestyksellä. Sanotaan, että Cloviksen kääntymisestä sai alkunsa tapa puhutella Ranskan hallitsijaa arvonimillä Korkeimman kristillinen majesteetti ja Kirkon vanhin poika.+ Tämän ajankohdan ja vuoden 508 jKr. välillä ”liittojen”, ”kapitulaatioiden” ja valloitusten kautta ”Avboricit”, ”Rooman varuskunnat lännessä”, Bretagne, burgundit ja visigootit saatettiin alamaisuuteen.'++

—Länsi-Rooman valtakunnassa pakanallisuus, vaikka se epäilemättä hidastikin kristillisen uskon etenemistä, varsinkin niissä kansakunnissa, joita barbaristen sukuheimojen hyökkäykset ahdistivat, kuten Englannin tapauksessa, ja jotka pysyivät epäjumalanpalvelijoina, ei tästä lähin kuitenkaan ollut kykenevä, vaikka sillä olisi ollut siihen taipumusta, tukahduttamaan katolista uskoa tai estämään Rooman paavin vallan laajenemista.

Siitä ajasta lähtien paavillinen kauhistus oli voitolla pakanallisuuden suhteen. Sen tulevat kamppailut käytiin muiden kristillisten lahkojen kanssa, joita aina kohdeltiin harhaoppisina, sekä ruhtinaiden kanssa, joita aina kohdeltiin kapinallisina tai Kristuksen ruumiin hajottajina. Euroopan huomattavat valtat luopuivat kiintymyksestään pakanallisuuteen vain säilyttääkseen sen kauhistukset toisessa muodossa; sillä pakanallisuuden tarvitsi vain tulla kastetuksi tullakseen kristilliseksi katolisessa merkityksessä; ja kun sen valvovan palvelijan edut tai kosto sitä vaativat, heidän omaisuutensa ja valtaistuimensa — ehkäpä heidän henkensäkin — oli pantava alttarille. SS

*Profeetallinen esitys, osa 1, 127.

+ Goodrichin Universal Hist. ja Gutherien Geog.'

+ Mosheimin kristillinen historia, osa 1, 132, 133.

Englannissa Arthur, ensimmäinen kristitty kuningas, perusti kristillisen jumalanpalveluksen pakanallisen raunioille.* Rapin, joka väittää historiassaan olevansa tapahtumien kronologiassa täsmällisempi, toteaa, että hänet valittiin Britannian hallitsijaksi vuonna 508. Kirja 2, 129.

Mikä oli Rooman istuimen tila tähän aikaan? —Symmachus oli paavina vuodesta 498 tai 499 vuoteen 514. Hänen paaviutensa oli huomattava seuraavien merkittävien olosuhteiden ja

tapahtumien vuoksi:

1. Hän —jätti pakanuuden’ astuessaan —Rooman kirkkoon.’
2. Hän löysi tiensä paavinistuimelle kamppailemalla kilpailijaansa vastaan aina verenvuodatukseseen asti. Du Pin.
3. Sillä häntä ylistetään pyhän Pietarin seuraajana.
4. Keisari Anastasiuksen ekskommunikaation kautta.+

”—Kuinka suuressa määrin”, sanoo Mosheim, ”joidenkuiden mielipiteet suosivat Rooman pontiffien valtiaallisia vaatimuksia, voidaan helposti päätellä Ennodiuksen lausumasta, tuon Symmachuksen häpeällisen ja liioittelevan imartelijan, joka oli epäselvän maineen prelaatti. Tämä loismainen ylistäjä väitti muiden sopimattomien väitteidensä ohella, että pontiffi oli asetettu tuomariksi Jumalan sijaan, jonka asemaa hän täytti Korkeimman sijaisena.”++

Lännessä katoliselle asialle hankitun voiman, näiden menestysten sekä Rooman istuimen vikaarien ja muiden asiamiesten vaikutuksesta Konstantinopolin paavilainen puolue asetettiin asemaan, jossa se saattoi oikeuttaa avoimet vihollisuudet Roomassa olevan herransa puolesta. Vuonna 508 kiihkoilun ja sisällissodan pyörremyrsky pyyhkäisi tulella ja veressä itäisen pääkaupungin katujen halki.

Gibbon sanoo vuosien 508–514 kohdalla, puhuessaan Konstantinopolin levottomuuksista: — Keisarin patsaat rikottiin, ja hänen henkilönsä kätkettiin esikaupunkiin, kunnes hän kolmen päivän kuluttua uskalsi anoa alamaisiltaan armoa. [Paavius on voitolla.] Ilman diadeemiaan ja anojan asennossa Anastasius ilmestyi sirkuksen valtaistuimelle. Katolilaiset hänen kasvojensa edessä lausuivat aidon Trisagionin; he riemuitsivat siitä tarjouksesta, jonka hän kuuluttajan suulla julisti, purppuran vallasta luopumisesta; he kuuntelivat kehotusta, että koska kaikki eivät voineet hallita, heidän tuli ensin päästä yksimielisyyteen hallitsijan valinnasta; ja he ottivat vastaan kahden epäsuositun ministerin veren, jotka heidän herransa epäroimättä tuomitsi leijonille. Näitä raivoisia mutta ohimeneviä kapinoita rohkaisti Vitalianuksen menestys; hän julistautui katolisen uskon puolustajaksi hunnien ja bulgaarien armeijansa kanssa, jotka suurimmaksi osaksi olivat epäjumalanpalvelijoita. Tässä hurskaassa kapinassa hän autioitti Traakian, piiritti Konstantinopolia, hävitti kuusikymmentäviisi tuhatta kristittyä veljeään, kunnes sai aikaan piispojen palauttamisen, paavin tyydyttämisen ja Khalkedonin kirkolliskokouksen vahvistamisen — ortodoksisen sopimuksen, jonka kuoleva Anastasius vastahakoisesti allekirjoitti ja jonka Justinianuksen setä uskollisemmin pani täytäntöön. Ja tällainen oli ensimmäisen niiden uskonsotien lopputulos, joita on käyty Rauhan Jumalan nimessä ja hänen opetuslastensa toimesta. SS

Seuraavalla Appollos Halen katkelmalla päätämme todistuksen tästä kohdasta: —Kutsumme nyt nykyajan Gamalielimme asettumaan kanssamme pakanallisuuden pyhäkön paikalle (jota nyt vaaditaan ”Pyhän Pietarin perinnöksi”) vuonna 508. Katsomme muutamia vuosia menneisyyteen, ja pohjoisten barbaarien karkea pakanallisuus syöksyy nimellisesti kristillisen Länsi-Rooman valtakunnan kimppuun — riemuiten kaikkialla — ja sen voittoja leimaa kaikkialla mitä julmin

raakuus. . . . Valtakunta kukistuu ja hajoaa kappaleiksi. Yksi toisensa jälkeen näiden kappaleiden herrat ja hallitsijat luopuvat pakanallisuudestaan ja tunnustautuvat kristilliseen uskoon.

Uskonnoissa valloittajat taipuvat valloitetujen edessä. Mutta yhä pakanallisuus on voitolla. Sen kannattajien joukossa on yksi ankara ja menestyksellinen valloittaja. (Klovis.) Mutta pian hänkin kumartuu uuden uskon voiman edessä ja tulee sen puolustajaksi. Hän on yhä voittoisa, mutta sankarina ja valloittajana saavuttaa huippunsa siinä kohdassa, jolla me olemme, vuonna 508 jKr.

—Samana vuonna tai sen tienoilla langenneen valtakunnan viimeinen tärkeä osajako kristillistetään julkisesti sen voittoisan ”hallitsijan” kruunauksen kautta.

”—Paavi sillä ajanjaksolla, jolla nyt olemme, on äskettäin kääntynyt pakana. Verinen taistelu, joka nosti hänet istuimelle, ratkaistiin arianaisen kuninkaan väliintulolla. Häntä kumarretaan ja tervehditään ikään kuin hän täyttäisi —Jumalan paikan maan päällä.’ Senaatti on niin pitkälle hänen valtansa alainen, että he Rooman istuimen etujen sitä vaativan epäilyn perusteella julistavat keisarin kirkonkiroukseen. . . . Vuonna 508 sytytetään miina Itäisen valtakunnan valtaistuimen alla. Sen synnyttämän sekasorron ja riidan seurauksena on sen oikeutetun herran nöyryytys. Kysymys kuuluu nyt: milloin pakanuus oli siinä määrin tukahdutettu, että se teki tilaa sijaiselleen ja seuraajalleen, paavilliselle kauhistukselle? Milloin tämä kauhistus asetettiin sellaiseen asemaan, että se saattoi alkaa pilkan ja veren uransa? Onko sen ”asettamiselle” tai ”pystyttämiseksi” pakanuuden sijaan muuta ajankohtaa kuin 508? Ellei tuo salaperäinen lumoojatar ole vielä saanut kaikkia uhrejaan valtansa alle, se on kuitenkin ottanut asemansa, ja jotkut ovat antautuneet sen lumouksen valtaan.

Muut alistetaan viimein, —ja kuninkaat ja kansat ja väkijoukot ja kansakunnat ja kielet’ saatetaan sen lumouksen valtaan, joka valmistaa heitä, niin että he —Jeesuksen marttyyrien verestä juopuneinkin’ —luulevat palvelevansa Jumalaa’ ja kuvittelevat olevansa taivaan ainoat suosikit, samalla kun heistä tulee helpompi ja runsaampi saalis helvetin kadotukselle*’

Meillä on ajankohta. Jokapäiväinen otettiin pois, ja hävityksen kauhistus pystytettiin vuonna 508. Tästä kohdasta laskettuina 1290 päivää eli vuotta päättyvät vuoteen 1798, jolloin, kuten on jo osoitettu, paavin maallinen valta lyötiin pois Buonaparten käsivarren kautta. 1335 päivää vievät meidät 45 täyttä vuotta tämän tapahtuman tuolle puolen.

"Mutta joku saattaa sanoa: Kuinka on mahdollista, että asetatte ajanjaksot päättymään menneisyydessä? Eikö siinä sanota, että Danielin tulee levätä ja nousta osaansa päivien lopussa? Varmasti; ja me uskomme sen. Mutta mitä merkitsee Danielille nousta osaansa? Tämä seikka tulee tarkasteltavaksi, kun siirrymme selittämään ajan kulumista ja tutkimaan niitä tapahtumia, jotka todella tapahtuivat päivien lopussa. Sillä välin laskemme tässä ankkurin seuraavaan viikkoon asti." Review and Herald, January 28, 1858.

Prescottin ja Daniellsin virheet ja vaarat; Kaupunkeja on työstettävä

(A. G. Daniells valittiin General Conferencen puheenjohtajaksi vuonna 1901. Tämä viittaa siihen, että tämä asiakirja on kirjoitettu vuonna 1910, aikana jolloin rouva White oli hyvin huolissaan Daniellsin laiminlyönnistä kaupunkien suhteen ja hänen osallisuudestaan kiistaan

”Daily”-käsitteestä.)

Äskettäin Steve Wohlberg sanoi, ettei hänen tarvitse ottaa kantaa jokapäiväiseen, koska Ellen Whitella ei koskaan ollut kantaa jokapäiväiseen, ja jos profeetattaressa oli kyllin siinä, että hän omaksui tuon kannan, niin se on kyllin myös hänelle.

No niin, Ellen Whitella todella oli kanta Päivittäiseen. Hän sanoi, että milleriiteillä oli siitä oikea näkemys, ja hän ymmärsi sen olevan pakanaus. Hän ymmärsi, että kun pakanaus otettiin pois, 1335 alkoi; ja hän ymmärsi, että muut kuin tämä näkemys tuottivat ainoastaan pimeyttä ja hämmennystä.

Ja se, minkä vuoden 1850 historiasta voidaan osoittaa todella eristetyksi pimeyttä ja hämmennystä tuovana käsityksenä, on Crosierin näkemys siitä, että jokapäiväinen tarkoitti Kristuksen palvelutyötä pyhäkössä; niinpä katson, että hänellä oli käsitys siitä, mitä jokapäiväinen oli, ei ainoastaan siitä, mitä se oli, vaan myös siitä, mitä se edusti, sillä jos tuon kannan hylkäsi, joutui pimeyteen ja hämmennykseen.

Mutta vuonna 1910 Ellen White myös nuhteli pääkonferenssin presidenttiä ja W. W. Prescottia siitä, että he ajoivat tätä samaa näkemystä kuin Crosier.

Eikä yksikään historian tutkija aio väittää, että Prescott ja Willie White ja A. G. Daniells, ajaessaan esiin käsitystä jokapäiväisestä, olisivat ajaneet ajatusta, että jokapäiväinen edusti Kristuksen palvelutehtävää pyhäkössä. Kaikki tietävät sen.

Mutta tässä teillä on koko artikkeli teoksesta Manuscript Releases, osa 20.

Milloin tämä julkaistiin? No, se julkaistiin vuonna 1988; näin ollen se on adventismin tutkijoiden arvioitavana vuonna 1988.

Milloin Willie White, Prescott ja Daniells vakiinnuttivat adventismissä väärän näkemyksen jokapäiväisestä? Vuosina 1919–1931 he saivat työnsä päätökseen. Vuoteen 1931 mennessä, unohtakaa koko asia!! Adventismi tulee opettamaan, että jokapäiväinen edustaa Kristuksen pyhäkköpalvelusta, koska he ovat hyväksyneet sen raamatuntulkinnan, joka tulee luopiosta protestantismista ja katolilaisuudesta. Ja tästä eteenpäin jokapäiväinen samastetaan Kristuksen pyhäkköpalvelukseen.

Voi, on joitakin ääniä, jotka vastustavat tätä, vaikka tietävät paremmin, mutta siitä hetkestä lähtien suunta on kääntynyt täysin.

Ja sitten vuonna 1988 Ellen White Estate julkaisi meille tämän vuodelta 1910 olevan lausunnon juuri sinä aikana, jolloin Prescott, Daniells ja Willie White kiihottivat keskustelua jokapäiväisestä.

Tässä kokemuksemme vaiheessa emme saa antaa mieleemme kääntyä pois siitä erityisestä valosta, joka [meille] annettiin tarkasteltavaksi konferenssimme tärkeässä kokoontumisessa. Ja siellä oli veli Daniells, jonka mieleen vihollinen vaikutti;

Mitä se tarkoittaa? Mitä tarkoittaa, että vihollinen vaikuttaa mieleesi? Se tarkoittaa, ettei Pyhä Henki vaikuta mieleesi.

„...ja teidän mieltänne ja vanhin Prescottin mieltä muokkasivat ne enkelit, jotka ajettiin ulos taivaasta...”

Saatanan työnä oli kääntää mielenne syrjään niin, että mukaan tuotaisiin pilkkuja ja piirtoja, joita Herra ei ollut innoittanut teitä tuomaan mukaan. Ne eivät olleet olennaisia. Mutta tämä merkitsi paljon totuuden asialle. Ja mielenne ajatukset, jos teidät voitaisiin vetää pois pilkkuihin tai piirtoihin, ovat Saatanan suunnittelemaa työtä. Oletatte, että korjaamalla kirjoitetuissa kirjoissa pieniä seikkoja tekisitte suurta työtä. Mutta minulle on annettu tehtäväksi sanoa: vaikeneminen on kaunopuheisuutta.

He halusivat mennä Uriah Smithin kirjaan, *Thoughts on Daniel and Revelation*, ja poistaa sen, mitä hän sanoi siitä, että jokapäiväinen oli pakanuus. Siksi tällä ajanjaksolla yksi niistä miehistä, jotka taistelevat Willie Whitea, Prescottia ja Daniellsia vastaan, on mies nimeltä Larry Smith.

Kuka on Larry Smith? Hän on Uurian poika, ja hän tietää, mitä he tahtovat tehdä, ja seisoo isänsä rinnalla: jokapäiväinen on pakanuus.

Minun tulee sanoa: Lopettakaa virheiden etsiminen. Jos tämä paholaisen tarkoitus vain voitaisiin toteuttaa, silloin teistä näyttää, että teidän työnne katsottaisiin suunnitelmaltaan mitä ihmeellisimmäksi. Vihollisen suunnitelmana oli koota kaikki ne oletetut moitittavat piirteet siihen, missä kaikkien eri mielenlaatuisten edustajat eivät olleet yksimielisiä.

“Ja mitä sitten? Juuri se työ, joka miellyttää paholaista, toteutuisi. Ulkopuolisille annettaisiin uskostamme sellainen esitys, joka juuri sopisi heille ja joka kehittäisi luonteenpiirteitä, jotka”

tehdä mitä?” aiheuttaa suurta hämmennystä.”

Muitakin käsityksiä jokapäiväisestä on omaksuttu, ja ne tuovat mukanaan hämmennystä ja pimeyttä.

"ja täyttää ne kultaiset hetket, jotka tulisi utterasti käyttää suuren sanoman saattamiseksi kansan eteen. Esitykset mistä tahansa aiheesta, jota olemme käsitelleet, eivät kaikki voisi olla sopuossuissa keskenään, ja seurauksena olisi uskovien ja epäuskoisten mielten saattaminen hämmennykseen. Juuri tätä Saatana oli suunnitellut tapahtuvaksi—mitä tahansa, mikä voitaisiin suurennella erimielisyydeksi."

Herran niin salliessa, kun alamme osoittaa nämä opit raamatuntutkistelustamme, tarkastelemme Hesekiel 28:aa; sillä Hesekiel 28:ssa yksilöidään juuri Päivittäisen varsinainen juuri. Hesekiel 28 käsittelee Luciferin itsensäkorotusta, ja hän merkitsee sen muistiin; sillä samalla kun he yrittivät sanoa, että Päivittäinen edustaa Kristuksen pyhäköpalvelusta, he eivät ainoastaan hylänneet oikeaa näkemystä Päivittäisestä, joka on itsensäkorotuksen vertauskuva, vaan ilmensivät juuri tuota itsensäkorotusta omassa kokemuksessaan. Hän tähdentää, että he toisivat hämmennystä keskuuteemme.

Nyt tässä on suuri työ, jossa oudot henget voivat vaikuttaa. Mutta Herralla on työ [tehtävänä], joka on suoritettava hukuvien sielujen pelastamiseksi; ja ne paikat, jotka valepukuinen Saatana voisi täyttää ja siten tuoda hämmennystä riveihimme, hän täyttää täydellisesti, ja

kaikki nuo pienet erimielisyydet tulevat suurennetuiksi, näkyviksi.

Ja mitä tarkoittaa: ”Ja minulle näytettiin”? Jumala sanoi tämän hänelle nimenomaisesti.

"Ja minulle osoitettiin alusta alkaen, ettei Herra ollut antanut tämän työn taakkaa vanhimmille Daniellsille eikä Prescottille. Pitäisikö saatanan juonet päästää sisään; pitäisikö tämän ”jokapäiväisen” olla niin suuri asia, että se tuotaisiin esiin hämmentämään mieliä ja estämään työn edistymistä tänä tärkeänä ajankohtana? Ei pitäisi, olipa asia mikä tahansa. Tätä aihetta ei tulisi ottaa esille,"

Sisar White ymmärsi jokapäiväisen, ja hän ymmärsi, että opetus, jonka mukaan jokapäiväinen on Kristuksen palvelutehtävä pyhäkössä, on jotakin, mikä on tullut enkeleiltä, jotka karkotettiin taivaasta, ja että se tuo mukanaan vain hämmennystä ja pimeyttä; ja hän tunsii tienraivaajien kannan, jonka mukaan jokapäiväinen edusti pakanuutta ja että silloin, kun jokapäiväinen otettiin pois, 1335 vuoden aikaprofetia alkoi. Hän tiesi sen. Hän tiesi eron, sanokootpa nämä miehet mitä tahansa.

“Niin ei pitäisi olla, tapahtuipa mitä tahansa. Tätä aihetta ei pitäisi ottaa esille, sillä se henki, joka siten tuotaisiin mukaan, olisi kieltävä, ja Lucifer tarkkailee jokaista liikettä. Saatanaalliset voimat aloittaisivat työnsä, ja keskuudeemme tuotaisiin sekasorto. Sinulla ei ole kutsumusta ryhtyä etsimään mielipide-eroa asiassa, joka ei ole koetinkysymys; mutta vaikenemisesi on kaunopuheisuutta. Minulla on tämä asia kokonaan ja selvästi edessäni. Jos paholainen voisi kietoa jonkun omasta väestämme näihin aiheisiin, niin kuin hän on aikonut tehdä, Saatanan asia riemuvoittaisi. Nyt työ on viipymättä otettava käsille, eikä mitään [mielipide-]eroa saa ilmaista.”

Saatana innoittaisi ne miehet, jotka ovat lähteneet meidän keskuudestamme, liittymään yhteen pahojen enkelien kanssa ja viivyttämään työtämme epäolennaisten kysymysten vuoksi, ja kuinka suuri riemu [siitä] olisikaan vihollisen leirissä. Liittykää yhteen, liittykää yhteen. Haudattakoon jokainen erimielisyys. Meidän työmme nyt on omistaa kaikki ruumiillinen voimamme ja aivojemme sekä hermojemme voima näiden erimielisyyksien raivaamiseen pois tieltä, jotta kaikki eläisivät sopusoinnussa. Jos Saatanan sallittaisiin suuren pyhittämättömän viisautensa avulla saada vähäisinkin ote, [hän riemuitsisi].

Nyt, kun näin, kuinka te toimitte, mieleni käsitti koko tilanteen sekä seuraukset, jos etenisitte ja antaisitte niille osapuolille, jotka ovat jättäneet meidät, vähäisimmänkin mahdollisuuden tuoda hämmennystä riveihimme. Viisaudenpuutteenne olisi juuri sitä, mitä Saatana tahtoi. Teidän äänekäs julistuksenne ei ollut Pyhän Hengen innoituksen alainen. Minua kehoitettiin sanomaan teille, että se, että etsitte virheitä sellaisten miesten kirjoituksista, joita Jumala on johtanut, ei ole Jumalan innoittamaa. Ja jos tämä on se viisaus, jonka vanhin Daniells antaisi kansalle, älkää missään tapauksessa antako hänelle virallista asemaa, sillä hän ei kykene päättämään syystä seuraukseen. Teidän vaikenemisenne tästä asiasta on teidän viisautenne. Nyt kaikki sellainen kuin virheiden etsiminen sellaisten miesten julkaisuista, jotka eivät enää ole elossa, ei ole se työ, jonka Jumala on antanut kenenkään teistä tehtäväksi. Sillä jos nämä miehet — vanhimmat Daniells ja Prescott — olisivat seuranneet annettuja ohjeita kaupungeissa tehtävässä työssä, monet, hyvin monet, olisivat vakuuttuneet totuudesta ja kääntyneet,

kykenevät miehet, jotka [nyt] ovat asemissa, joissa heitä ei koskaan tavoiteta.

Koko maailmaa on pidettävä yhtenä suurena perheenä. Ja kun teillä on käytettävänäne tällainen tiedon lähde, miksi olette jättäneet maailman vuosikausiksi menehtymään niiden todistusten puutteessa, jotka meidän Herramme Jeesus Kristus on antanut? Tosi uskonto opettaa meitä pitämään jokaista miestä ja naista ihmisenä, jolle voimme tehdä hyvää.

Tämä on ollut painettuna monta vuotta: —Tasapainoinen mieli,’ todistus vanhin Andrewsille. Mieltä voidaan kasvattaa niin, että siitä tulee voima tietää, milloin puhua ja mitä taakkoja ottaa kannettavakseen ja kantaa, sillä Kristus on sinun opettajasi. Ja minä pelkäsin suuresti sinun tähtesi [kun näin sinun] korottavan omaa viisauttasi ja noudattavan menettelytapaa, joka toisi mielipide-eroja. Herra kutsuu viisaita miehiä, jotka osaavat vaieta, kun heidän on viisasta niin tehdä. Jos tahtoisit olla eheä mies, tarvitset pyhitystä Jeesuksen Kristuksen kautta. Nyt on juuri aloitettu työ, ja viisauden tulkoon näkyä jokaisessa pastorissa, jokaisessa konferenssin presidentissä. Mutta tässä oli sinulle työ, johon sinun olisi tullut tarttua jo vuosia sitten, jolloin sinua tarvittiin kohottamaan äänesi juuri tämän työn puolesta. Kristus antoi kaikelle kansalleen erityiset ohjeet siitä, mitä heidän tulee tehdä ja mitä heidän ei tule tehdä. Ja meille on jäänyt vähän aikaa tehdä Herran vanhurskaus todeksi. Sinä voit ymmärtää Herran tien. Minä näin sinun aikomuksesi hoitaa asioita omien suunnitelmiesi mukaan sen jälkeen, kun sinut asetettiin presidentiksi. Sinä olit ajatellut tekeväsi ihmeellisiä asioita, mikä olisi ollut työtä, jota Jumala ei ollut antanut sinun käsiisi tehtäväksi. Nyt sinun tehtäväsi ei ole sortaa vaan vapauttaa jokainen mahdollinen välttämättömyys, jos Herra on hyväksynyt sinut palvelemaan. Mutta sinä olet jo varhain antanut näyttöä siitä, ettei viisaus eikä pyhitetty arvostelukyky ole tullut ilmi sinussa. Sinä toit esiin asioita, joita ei otettaisi vastaan, ellei Herra antaisi valoa.

Minulle on osoitettu, ettei sellaisia hätiköityjä toimenpiteitä olisi pitänyt tehdä, kuten sinun valitsemisesi konferenssin presidentiksi vielä toiseksikin vuodeksi. Mutta Herra kieltää kaikki sellaiset hätäiset menettelyt tästä eteenpäin, kunnes asia on rukouksessa tuotu Herran eteen; ja koska sinulle on tullut sanoma, että Herran työ, joka lepää presidentin yllä, on mitä vakavin vastuu, sinulla ei ollut moraalista oikeutta leimahtaa niin kuin teit tuon —Daily'n kysymyksen johdosta ja olettaa, että vaikutusvaltasi ratkaisisi asian. Siellä oli vanhin Haskell, joka on kantanut raskaita vastuuta, ja siellä on vanhin Irwin sekä useita miehiä, jotka voisivat mainita ja joilla on raskaat vastuut.

Missä oli kunnioituksenne iäkkäitä miehiä kohtaan? Mitä valtaa te olisitte voineet käyttää ottamatta kaikkia vastuullisia miehiä punnitsemaan asiaa? Mutta tutkikaamme nyt asiaa. Meidän on nyt harkittava uudelleen, onko Herran tuomio, laiminlyödyn työn edessä, osoittaa teidän innostuksenne jatkaa työtä vielä toinen vuosi. Jos teidän tulisi jatkaa työtä vielä toinen vuosi sen avun kanssa, joka yhtyy teihin, teissä ja vanhin Prescottissa tulisi tapahtua muutos. Ja nöyryyttäkää omat sydämenne Jumalan edessä. Herran on nähtävä teissä osoitus toisenlaisesta kokemuksesta, sillä jos milloinkaan miehet ovat tarvinneet uudelleenkäyntymistä tällä hetkellä, ne ovat vanhin Daniells ja vanhin Prescott.

Tulisi valita seitsemän miestä, jotka ovat viisauden miehiä ja jotka Jumalan armon vaikutuksen kautta antavat todistuksen kääntymyksestä uudelleen. Sillä jos jotkut miehet ovat niin sokaistuja, etteivät he kykene päättämään syystä seuraukseen, niin että he sivuuttavat ne

miehet, jotka ovat kantaneet työn vastuita, ja nämä konferenssien puheenjohtajat, [että] miehiä, [jotka] ovat vieneet työtä eteenpäin yli kahden vuoden ajan, pidetään merkityksettöminä ja että tapahtuu niin harkitsematon seuraus, että miehet laiminlyövät juuri sen työn, jota on pidetty heidän edessään vuosikausia — työn kaupungeissa — eikä vanhoille miehille pyydetä lainkaan tai pyydetään vain hyvin vähän neuvoa, vaan julistetaan niitä asioita, jotka he itse valitsevat kansalle antaa, se todistaa itsessään niiden miesten epäluotettavuudesta, joille uskottaisiin niin suuri ja ihmeellinen työ.

Kristus ei ole kuollut. Hän ei milloinkaan salli työnsä jatkua tällä oudolla tavalla. Antakaa kirjojen olla. Jos jokin muutos on välttämätön, Jumala pitää huolen siitä, että tuossa muutoksessa vallitsee johdonmukainen sopusointu; mutta kun sanoma on uskottu ihmisille siihen liittyvine suurine vastuineen, [Jumala] vaatii uskollisuutta, joka vaikuttaa rakkauden kautta ja puhdistaa sielun. Vanhimmat Daniells ja Prescott tarvitsevat kumpikin uudelleenkäntymyksen. Outo työ on tullut mukaan, eikä se ole sopusoinnussa sen työn kanssa, jota Kristus tuli maailmaamme tekemään; ja kaikki, jotka ovat todella kääntyneet, tekevät Kristuksen tekoja.

Meidän jokaisen on tehtävä se työ, joka on kirkastava Isää. Olemme tulleet ratkaisevaan kriisiin — joko mukautumaan Jeesuksen Kristuksen luonteeseen juuri tässä valmistautumisen ajassa tai olemaan yrittämättäkään [sitä]. Vanhin Daniells, [sinun ei tule] katsoa olevasi vapaa korottamaan ääntäsi, niin kuin olet tehnyt samanlaisissa olosuhteissa. Ja ymmärrä, ettei konferenssin puheenjohtaja ole hallitsija. Hän toimii yhteydessä niiden viisaiden miesten kanssa, jotka ovat puheenjohtajina siinä asemassa, jonka Jumala on hyväksynyt. Hänellä ei ole vapautta puuttua painetuissa kirjoissa oleviin kirjoituksiin, jotka ovat lähteneet niiden kynistä, jotka Jumala on hyväksynyt. He eivät enää ole hallitseva, elleivät osoita vähemmän hallitsevaa, määräävää valtaa. Kriisi on tullut, sillä Jumalaa tullaan häpäisemään.

"Kuinka Herra katsoo käsittelemättömiä kaupungeja? Kristus on taivaassa. Nyt tämän tunnustuksen tulee olla: —Ei ole kuninkaallista hallintaa. Ja nyt on tämän maailman kriisi. Nyt minä olen Voima pelastaa tai hävittää. Nyt on aika, jolloin kaikkien kohtalo on minun käsissäni. Olen antanut henkeni pelastaakseni maailman. Ja ”minä, kun minut ylennetään”, se pelastava armo, jonka minä annan, on osoittava, että kaikki, jotka muovautuvat jumalallisen kaltaisuuden mukaisiksi ja ovat yhtä minun kanssani, työskentelevät niin kuin minä työskentelen lunastavan armoni voimalla.” Joka tahtoo, [ottakoon] veljiensä kanssa yhdessä kiinni siitä, että tehdään se työ, joka heille on annettu tehtäväksi silloin, kun he ovat vastuullisissa asemissa sen neuvon alaisina, jonka Herra antaa, ja pyrkikööt mitä hartaimmin työskentelemään täydellisessä sopusoinnussa Hänen kanssaan, joka niin rakasti maailmaa, että antoi henkensä täydeksi uhriksi maailman pelastukseksi. Puhun palvelijoillemme, että heidän ryhtyessään työhön kaupungeissamme Sanan palvelusta seuratkoon tyyni pyhyys. Emme voi tehdä oikeaa vaikutusta ihmisten mieleen, jos me . . . [Tämän sivun alempi kolmannes jätetty tyhjäksi.]

Kopioin päiväkirjastani. Totuus sellaisena kuin se on Jeesuksessa — puhukaa siitä, rukoilkaa sitä, uskokaa jokainen sana sen yksinkertaisuudessa. Mitä hyötyisitte siitä, jos erehdykset tuotaisiin niiden miesten eteen, jotka ovat luopuneet uskosta ja ottaneet vaarin villitsevistä

hengistä, miesten, jotka eivät vielä kauan sitten olleet kanssamme uskossa? Aiotteko asettua paholaisen puolelle? Kääntäkää huomionne työstämättömille kentille. Edessämme on maailmanlaajuinen työ. Minulle annettiin esityksiä John Kelloggista.

Eräs hyvin viehättävä persoona edusti niiden petollisen uskottavien perustelujen ajatuksia, joita hän esitti, ajatuksia, jotka poikkesivat aidosta Raamatun totuudesta. Ja ne, jotka isoavat ja janoavat jotakin uutta, esittivät [niin petollisen uskottavia] ajatuksia, että vanhin Prescott oli suuressa vaarassa. Vanhin Daniells oli suuressa vaarassa joutua sellaisen harhaluulon valtaan, että jos näitä käsityksiä voitaisiin julistaa kaikkialla, se olisi kuin uusi maailma.

Kyllä, niin olisi, mutta samalla kun heidän mielensä oli näin askarruksissa, minulle näytettiin, että veli Daniells ja veli Prescott kutoivat kokemukseensa hengellismieliseltä [spiritistiseltä] vaikuttavia käsityksiä ja vetivät meidän kanssamme puoleensa kauniilla ajatuksilla, jotka pettäisivät, jos mahdollista, valitutkin.

Aivan valittuja ei tulla pettämään, mutta niiden joukossa, jotka seisovat aivan valittujen rinnalla, tulee olemaan ihmisiä, jotka joutuvat petetyiksi. Aivan valitut ovat viisaat neitsyet. Tyhmät neitsyet tulevat joutumaan petetyiksi, eikö niin?

Ja kuten viisaat neitsyet tässä ajanjaksossa, jolloin kiusaus on eksyttää, jos mahdollista, itse valitutkin, saavat Pyhän Hengen vuodatuksen, mitä tyhmät neitsyet saavat? 2. Tessalonikalaiskirjeen väkevän eksytyksen. Käsittelemme sitäkin Päivittäisen yhteydessä.

—"kutoivat kokemukseensa hengelliseltä [spiritistiseltä] vaikuttavia tunteita ja vetivät kanssamme puoleensa kauniilla tunteilla, jotka eksyttäisivät, jos mahdollista, itse valitutkin."

Mikä on spiritualismin perimmäinen ydin?

Mitä tulee kuningas Saulin kertomukseen, mitä Samuel sanoi? "Kapina on noituuden synty." Kapina on noituutta.

Mihin Saul päättyy?

YLEISÖSTÄ: Endorin noidan kanssa.

Endorin noidan kanssa.

Mitä kuningas Saul teki saadakseen aikaan tämän tapahtumien sarjan, joka johdattaa hänet Endorin noidan luo? Hän asetti oman sanansa Jumalan Sanan yläpuolelle. Hänelle oli kerrottu, mitä hänen tuli tehdä, mutta hän meni eteenpäin ja teki, mitä itse tahtoi tehdä.

Spiritualismin aivan perimmäinen ydin on se, että asetat oman sanasi Jumalan Sanan yläpuolelle. Siitä kaikki alkaa. Se on noituutta.

Noituus on sen tunnistamista, kuinka Saatana saattaa sinut vaikutusvaltansa alaisuuteen. Se, kuinka hän lumoo sinut, on maaginen ilmaus, joka koskee maagista petosta.

Kun sinut noidutaan, kuka joutuu ensimmäisenä noidutuksi? Noita. Kaikki alkaa siitä, että asetan oman sanani Jumalan Sanan yläpuolelle. Se on noituutta, se on kapinaa, ja minä olen se, joka on

joutunut noidutuksi. Ja juuri näin tapahtui Daniellsille ja Prescottille.

Ja mitä käsityksiä Daniells ja Prescott yrittivät tuoda esiin tämän tapahtuessa? Väärän käsityksen jokapäiväisestä.

Ja mikä on oikea käsitys jokapäiväisestä? Se on, että se on pakanallisuus, ja pakanallisuus on itsekorotuksen uskonto. Se on uskonto, joka sai alkunsa taivaan esipihoissa, kun Saatana, kun Saatana, asetti oman sanansa Jumalan Sanan yläpuolelle ja toi ihmiskunnan historiaan laittomuuden salaisuuden.

Vääryyden salaisuus on Saatanan työtä meidän lumouksensa valtaan saattamiseksi. Se on Saatanan työtä saadessaan meidät asettamaan oman sanamme tai hänen sanansa Jumalan Sanan yläpuolelle.

Seuraatko ajatuskulkuani?

Etsi sana *iniquity*. Se määrittelee *iniquityn* Strongin konkordanssissa. Ja kun viet sen juurisanaan asti, mikä on *iniquityn* juurisana? Alfa, alfa. Se on Alfa-luopumus.

Milloin Daniells ja Prescott ajoivat tätä typerää näkemystä? Alfa-luopumuksen aikakautena.

Älkää siis sivuuttako sitä, mitä sisar White tässä sanoo aivan valittujen pettämisestä ja Hesekiel 28:n lukemisesta. Hän tiesi, mitä oli tapahtumassa. Hän tiesi, että tämä jokapäiväistä koskeva asia ei ole ainoastaan opillisesti väärä, vaan se vaatii niitä, jotka aikovat saarnata väärää näkemystä jokapäiväisestä, asettamaan oman sanansa Jumalan Sanan yläpuolelle ja saattaa heidät asemaan, jossa he ovat lumottuja; ja sen tähden he ovat Saatanan kädessä välikappale, jolla heidän kapinansa avulla lumotaan muitakin.

Minun täytyy kynälläni merkitä, [että] nämä veljet näkisivät harhaanjohtavissa käsityksissään puutteita, jotka saattaisivat totuuden epävarmuuden alaiseksi; ja [silti] he [olisivat] olevinaan [ikään kuin heillä olisi] suuri hengellinen arvostelukyky. Nyt minun on sanottava heille, [että] kun tämä asia minulle näytettiin,

Ihmiset sanovat: ”Voi, Ellen Whitella ei ole kantaa jokapäiväisestä.”

"kun minulle näytettiin tämä asia aikana, jolloin vanhin Daniells korotti äänensä kuin pasuuna puolustaessaan käsityksiään ”jokapäiväisestä”, seuraukset esitettiin minulle. Kansamme oli joutumassa hämmennykseen. Minä näin seurauksen, ja sitten minulle annettiin varoituksia, että jos vanhin Daniells, piittaamatta lopputuloksesta, antautuisi sellaisen vaikutelman valtaan ja sallisi itsensä uskoa olevansa Jumalan innoituksen alainen,"

Tämä on spiritualismia. Hän on asettanut oman sanansa Jumalan sanan yläpuolelle. Hän uskoo, että Jumala innoittaa häntä.

että jos vanhin Daniells lopputuloksesta piittaamatta tulisi näin vakuuttuneeksi ja antaisi itsensä uskoa olevansa Jumalan innoituksen alainen, skeptisyyttä kylvettäisiin kaikkialle meidän riveihimme, ja me olisimme siellä, minne Saatana veisi sanomansa. Vakiintunutta epäuskoa ja skeptisyyttä kylvettäisiin ihmismielisiin, ja oudot pahan sadot ottaisivat totuuden paikan. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, volume 20, 17–22.

Pahanlaatuisuuden oudot kasvustot versovat nykyään kaikkialla adventismin piirissä.

Ellen White antaa hyväksyntänsä uranuurtajien käsitykselle 2520:stä.

Ellen White antaa hyväksyntänsä pioneereiden käsitykselle, jonka mukaan Danielin kirjan jokapäiväinen tarkoittaa pakanuutta.